

Az Atya évében:

IGEN, ATYÁM!

Kilenc hét Kentenich atyával

Pater Josef Kentenich
a nemzetközi Schönstatt-mozgalom alapítója
1885–1968

Tilmann Beller

IGEN, ATYÁM!

Tilmann Beller

Az Atyaisten évében:
IGEN, ATYÁM!

Kilenc hét Kentenich atyával

Családkadémia–Óbudavár Egyesület
Óbudavár, 1999

Az eredeti mű címe:
Im Gott-Vater-Jahr: Ja, Vater!
Neun Wochen mit Pater Josef Kentenich
Sekretariat Pater Josef Kentenich,
Vallendar, 1999

A német eredeti egyházi jóváhagyása:
Nr. 1/1999.
Trier, 1999. január 8.

Fordították:
Kuslits Károly és Panka
dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva

Lektorálták:
Varga Károly és Erika

Kiadja a Családkadémia–Óbudavár Egyesület
8272 Óbudavár, Fő u. 14., tel./fax: 87/479-008
Drótposta: schoenst@mail.matav.hu
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke
Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre
Nyomás: VE-Grafo nyomda, Veszprém
Felelős vezető: Kövi Kolos

BEVEZETÉS

Útra kelünk, hogy Kentenich atyával együtt kilenc héten át keressük Istent, a mi Mennyei Atyánkat. Kilencedünk címlapján ez áll: „Igen, Atyám!”

Prédikációi és előadásai során Kentenich atya gyakran mondta ezeket a szavakat. Biztosak lehetünk benne, hogy magánéletében is.

„Igen, Atyám!” Ezek a szavak megnyitják az Istenünkhöz vezető utat. Isten nem telepszik bele az áruházi turkálókba, hogy mustrálgathassuk, és miután alkalmasnak találtuk, a saját életvitelünkbe illesszük. Isten elébe megy az embernek. Megszólítja. Megnyilatkozik neki. Kinyilatkoztatja neki az akaratát. És az, aki felismeri ezt az akaratot, és egyszerűen elfogadja, mondván: „Igen, Atyám!”, az rá fog ébredni, hogy ez a nagy és szent Isten szereti őt. Aki ezt az engedelmességet élethivatássá teszi, az végül fel fogja ismerni: ez a nagy és végtelen Isten az én Atyám.

Az „atya” szó valami mélyet érint meg az emberben. Mindannyiunknak van apja. Különben nem volnánk. Ám ez az apa gyakran csalódást keltett bennünk. És az „atya” szó sok ember számára rosszul hangzik, ezért nem akarják Istenre átvinni. A csalódás mögött természetesen a honvágy nyilvánul meg. Az „atya” szó nem okozna fájdalmat, ha nem vágyódnánk egy igazi apára. Ezért az „atya” szó sokunk számára valósággal fáj. Aki saját

házának romjai előtt áll, az képtelen luxusvillákban gyönyörködni.

Útra kelünk Kentenich atyával, hogy Istent, mint Atyánkat ismerjük fel, és hogy megérezzük szeretetét. Ez az út valójában igen egyszerű. A gyakorlatban azonban sokat követel tőlünk. Kapcsolatot keresünk valakivel, aki sok embert vezetett az Atyához, és aki nagyon sok embert gyógyított meg Isten szeretete által. Kapcsolatot keresünk Kentenich atyával, és kilenc héten át vele tartunk. Megtanítja nekünk, hogy a hétköznapiakban, saját személyünkben hogyan ismerjük fel az Atya akaratát, és hogyan fogadjuk el ezt az akaratot. És eközben magunk is megváltozunk. Újból képesek leszünk Istent, mint atyánkat felismerni.

Kilencedünk tehát egy lelki út. Ennek az útnak bejárása olykor bizony fáradságos lesz. Ám ezen az úton nagy örömet élünk majd meg, új örömet fogunk lelteni önmagunkban és azokban az emberekben, akiket szeretünk. Mert ahogy elszakadunk önmagunktól, és egyszerűen átadjuk magunkat Istenünknek, úgy lelünk rá az igazi alapra, amely bennünket hordoz. És ezért a kilenc hét alatt nemcsak Istenre, a mi Atyánkra, hanem új módon önmagunkra, mint gyermekekre is rátalálunk.

Kilencedünk közel visz minket Urunkhoz, Jézus Krisztushoz. Őbenne és Őáltala mondhatjuk Istenünket atyának. Ővele együtt mondjuk az imát, amivel a világba lépett, a zsidóknak írt levél szerint: „Áldozatot és ajándékot nem kívántál, de emberi testet alkottál nekem. Nem kedves előtted az

engesztelő és égőáldozat. Ezért így szóltam: Nézd, jövök Istenem, hogy teljesítsem akaratodat.” (Zsid 10,5-7)

Ebben a kilencedben nagyon rá vagyunk utalva arra, hogy Jézus Krisztus lelke eltöltsön minket, és imádkozzon bennünk. Volt tehát értelme annak, hogy az elmúlt két esztendőben megismerkedtünk Krisztussal és a Szentlélekkel. Az Atyához vezető utunkon elkísér minket anyánk és királynőnk, Mária. Ő a mi anyánk, akinek anyai szívében a hatalmas Isten érezteti velünk szeretetét. Ő a mi királynőnk, aki részt vesz Isten kormányzó munkájában. Őrá bízunk magunkat.

Kilenc héten át Kentenich atyával együtt haladunk az úton. Megpróbálunk résztvenni az ő Istenhez kötődő életében. Ezáltal természetesen közel kerülünk életének legbelső titkához. Kentenich atya nem sokat beszélt Istenhez fűződő személyes kapcsolatáról. Így illik ez Isten emberéhez. De kínálkozik számunkra egy másik út. Most ne elsősorban az önéletrajzi hivatkozások és feljegyzések révén közeledjünk Kentenich atyához, hanem azokon az imákon keresztül, amelyeket a dachauai koncentrációs táborban alkotott.

Minden írás közel visz minket az alkotójához, elmond valamit nekünk a szelleméről. Egy ember imája azonban bepillantást enged Istennel folytatott beszélgetésének módjába. Ezért fogunk ebben a kilenc hétben Kentenich atyának Dachauban írott imáira (Himmelwärts) támaszkodni.

1. hét

ISTENNEK TERVE VAN

Reggeli ima

Hatalmas Istenem, nem tudom, mit hoz ez a nap, de Te már tudod. Vannak vágyaim ezen a napon, és Te rám tekintesz. Az én vágyakozásomban a Te velem kapcsolatos terved nyilvánul meg, mert Te alkottál olyan embernek, aki a jövő számára él.

Én nem tudom, Istenem, hogy mit hoz ez a nap. De Téged elhoz nekem. Neked terved van. És ezért minden, ami jön, Benned rejlik. A részletek — mint egy kép színei — egészszé állnak össze. De olykor nem látom az egészet, csak a színeket. A színek kavardását. Ma Téged akarlak keresni mindenben, ami velem történik. Neked terved van arra, ami következik. Rád bízom magam. Ámen.

Vágyódásunk

És hogyan tovább? Néhány évtizeddel ezelőtt az emberek egyre többet kezdtek töprengeni önmagukról. Már nem volt elegendő, hogy egyszerűen tudták: ilyen és ilyen az ember. A nagy gondolkodók felfedezték az ember „időbeliségét”. Az ember nincs egyszerűen készre csiszolva, mint egy kő, hanem folyton megújul, egy jövő számára él, és egy jövővel együtt él, olyasvalamivel, ami történni fog vele. Vagy egészen egyszerűen fogalmazva: azt kérdezzük magunktól, hogyan tovább.

Nem tudjuk, mit hoz a jövő. Nem tudjuk, hogy nem veszítjük-e el munkahelyünket, nem tudjuk, hogy kitart-e az egészségünk, nem tudjuk, hogy kívánságaink és vágyaink teljesülnek-e, de szeretnénk, hogy néhány dolog megváltozzon. A jövőbe tekintünk, és azt kérdezzük: hogyan tovább?

És Isten? Az mondjuk, Ő a mi Atyánk, és úgy hisszük, hogy Ő az, akitől származunk, akitől vagyunk, aki alkotott bennünket. De ez még nem elegendő. Az, hogy egyszer létrehozott minket, mint egy követ vagy egy csillagot, még nem minden. Bennünk mindig minden változik. Bennünk tömérédek kis esemény kavargó, és nem tudjuk, hogy mire jó mindez.

Kentenich atya azt mondja, hogy Istennek terve van. Volt egyszer egy fiatalember, aki levelet írt Kentenich atyának. Ezt írta: „Attól félek, hogyha sikeres ember leszek, akkor is csak magamat fogom

keresni. Mit tegyek, hogy a siker ellenére ne önmagamat keressem, hanem a nagy feladatot, és azokat az embereket, akiket szolgálni szeretnék?” A levelet valaki felolvasta Kentenich atyának, aki önkéntelenül így válaszolt: „Mondja meg annak az embernek, hogy ez Isten tervétől függ.”

Azzal Kentenich atya otthagya beszélgetőtársát, ám néhány perc múlva visszajött, és így szólt: „Mondja meg neki, hogy ez Isten szeretettervén múlik. Mert Isten terve mindig szeretetterv. Számomra ez magától értetődik, ezért gyakran nem is teszem hozzá.”

**Valósítsd meg a nagy szeretettervet,
– foglaljon bár magába' szenvedést, keresztet –,
melyet életünk pályájáról készítettél,
örök időktől fogva eltervezteél.**

Olvassuk a verset, és kicsit eltöprengünk rajta. Így imádkozik valaki a dachauai koncentrációs táborban. És ebben a hitben él: Istennek célja van, velem Isten egy tervet vált valóra. Ezért mindaz, ami velem történni fog, Istentől való, egy olyan élet, amely szintiszta kegyelem. Mert Ő az én Atyám.

És természetesen ez az Atya szellemi látókörét illetően is nagyobb, mint én. Mert vajon melyik apa szándékozna koncentrációs táborba küldeni a gyermekét? Megpróbáljuk tehát Kentenich atya gondolataiba képzelni magunkat. Ő Isten tervének látja mindazt, amit számára a jövő tartogat, és most

Istennel beszélget: „Valósítsd meg a nagy szeretet-tervet, melyet életünk pályájáról készítettél, örök időktől fogva elterveztél.” Itt van tehát egy kívánság: tégy csak amit akarsz, valósítsd meg tervedet. Belemerítkezünk Kentenich atyának és az ő Istenének kapcsolatába. Íme a gyermek kapcsolata Atyjával. Ez a gyermek úgy érzi, hogy Atyjának van egy terve, és ez a terv jó.

A mi korunk más. Jeles gondolkodók igyekeznek az ember időbeli létezését aggodásnak értelmezni. Az ember a saját jövőjébe tekint, és szorong. És ezért oly fontos számunkra, hogy új istenképünk legyen. Egy olyan Istent lássunk, aki kezében tartja a jövőnket, akinek a jövőnkkel kapcsolatban terve van, akinek jóságos kezében nyugszik a sorsunk.

Csak hát nyilván nem olyan egyszerű erre az Istenre ráhagyatkozni: előbb el kell szakadnunk önmagunktól. És mi fog történni azzal az emberrel, akit szerettek? Ha a jövőjébe tekintek, sötét képet látok. És most Istenre tekintek, és azt mondom: Atyám, neked terved van vele. Bízom benned. Ez azt jelenti, hogy elszakadok önmagamtól, és mindent tőled várok. Ez a te terved egy szeretetterv, váltsd kérlek valóra! Hiszem, hogy te is szereted ezt az embert, akit én szeretek.

És mi lesz az egyházunkkal? Ha a papi és szerzetesi utánpótlást tekintjük, akkor egyházunk nehéz idők előtt áll. Ha számba vesszük az egyházból való kilépéseket, az emberek sorsát a házasságban és a családban, akkor a rideg tények nem sok jót ígér-

nek. Egy közvélemény-kutató intézet joggal állapította meg: az egyházat gyakran a csüggedés jellemzi. És mit mond Kentenich atya az egésze-ről? Istennek terve van.

Van jövő. Van jövője az egyháznak, és ez benne rejlik Isten tervében. Ugyanez áll a világra is. Egy hanyatló kultúrának az ismeretlen jövőbe mutató gyökeres átalakulását aligha tudja valaki ép ésszel elviselni, hacsak nem talál valahol egy szilárd fogódzót magának. Manapság olyan sokféle értesülés és tény zúdul ránk, hogy még egy épelméjű ember is csak belezavarodik. Nemcsak a mai fiatalok videoklipjeit jellemzi az élesen vágott képek káprázatos villódzása, hanem az a sok komoly ismeret és igazság is — az ezoterikától az élet bibliai értelmezéséig, a filozófiától a kizárólag gyakorlatias élet-szemléletig — olyan felfordulást kelt az ember fejében, hogy már sehol sem tudunk nyugalmat találni. Korfordulón élünk, és Istennek terve van. És mivel jövőnk egy isteni tervben foglaltatik, Istenünk voltaképpen folyamatosan újrateremt bennünket. Mindaz, ami reánk vár, amit a jövő tartogat számunkra, Istentől jön. Az új élet, amelyben részünk lesz, Istentől való. Mert Ő a mi Atyánk.

Ámde e nagy igazság elnyerésének ára van: el kell szakadnunk önmagunktól. Azt mondjuk Istenünknek: tégy velünk, amit akarsz. Csak az láthatja meg Istennek az ő saját életére vonatkozó tervét, aki így szól Istenhez: tégy velem, amit akarsz. „Válósítsd meg a nagy szeretettervet — foglaljon bár magába’ szenvedést, keresztet —, melyet életünk

pályájáról készítettél, örök időktől fogva eltervez-
tél.” Egyszóval: az életünkkel, az egyházunkkal, a
világunkkal kapcsolatos isteni terv Krisztus ke-
resztjében, és csakis abban valósulhat meg.

Ha tehát sikerül életünket az isteni tervhez iga-
zítani, akkor nagy nyugalom fog eltölteni bennün-
ket. Nagy békesség és derű, minden körülöttünk lé-
vő felfordulás ellenére. „Valósítsd meg a nagy
szeretettervet — foglaljon bár magába’ szenvedést,
keresztet —, melyet életünk pályájáról készítettél,
örök időktől fogva eltervezteél.”

Igen, Atyám!

Tekintsünk az Úr Jézusra: Urunk nyilvános mű-
ködése során kezdettől fogva védtelen volt. Ő —
ha tetszik, ha nem — kénytelen volt a farizeusok-
kal és az írástudókkal, népének hatalmasságaival
összeütközni, ha meg akarta nyerni őket. Ő volt a
Megváltó. És nem akarták elfogadni. Végül meg is
ölték. Ezt előre látni lehetett. Nyilvános működésé-
nek idején Jézus — emberi szemmel nézve — va-
lójában teljesen kiszolgáltatott volt.

Ő pedig az imádságban újra meg újra magára
maradt Istenével, egy-egy elhagyott helyen vagy
hegyen. Jézus tudta, hogy jövője az Atya kezében
nyugszik.

Jézus nem beszél kifejezetten tervről. Ez egy modern szóhasználat. De az az életút, amelyet Kentenich atya „tervként” említ, nagyon is megszokott volt Jézus számára: Az én időm és az én jövőm a Te kezében van, Atyám. Igen, Atyám!

Ez azért fontos számunkra, mert Krisztus él bennünk, az Ő lelke tölt el minket, és Őbenne szólíthatjuk Istenünket atyának. Ezekben a hetekben abból táplálkozunk, hogy a hit által Krisztus a szívünkben él, és mi Őáltala szilárdan gyökerezünk a szeretetben (lásd Ef 3,17-19).

Esti ima

Atyánk a mennyben, hazatérek Hozzád, és visszatekintek. Ez a nap Tőled volt. Te gondoltad így. És jó volt így. Jó volt, mert Tőled volt. Közben néhány dolog másképp történt, mint ahogy én akartam. Máskor is gyakran megesik, hogy nem úgy alakulnak a dolgok, mint ahogy szeretném. Aztán később kiderül: nem is volt az olyan rossz. Vajon kezdem-e már érteni a rólam alkotott tervedet? Ha nem értem, akkor is megkockáztatom, hogy ki mondjam: „Te Atyám vagy, tégy velem, amit akarsz. Váltsad valóra a nekem készített tervedet, akkor is, ha nem lesz kedvem szerint való.” Különb-
ben semmi esélyem, hogy növekedjek, hanem foly-

ton csak szánalmasan és sóhajtozva keringek önmagam körül.

Van még egy dolog, ami bánt engemet, Atyám. Bűnössé váltam. Önző voltam. Saját magamat helyeztem előtérbe. Nyafogtam. Rest voltam. Gonosz voltam. Rossz gondolatokat engedtem meg magamnak, és kacérkodtam velük. De a gyengeségemnek és a bűneimnek is értelme van. Azt szeretnéd, hogy leszálljak a trónomról, és azt mondjam Neked: „Nézd, ilyen vagyok.” És erre azt akarod nekem válaszolni: „De így vagy értékes a számomra.” Azt akarod mondani nekem: „Így vagy nekem értékes, amilyen vagy, hiszen a gyermekem vagy.” Neked terved van az életemmel. Ez valahogy megnyugtat. Nem tudom, hogyan lesz ezután, de tudom, hogy jó lesz, mert terved van.

Szolgád, Kentenich atya mélyen befogadta isteni szeretetterved üzenetét, és sokféleképpen továbbadta nekünk. Arra vágyunk, hogy az ő iskolájában szeretettervedet életünk napirendjévé tegyük. Ha pedig tervedbe illik, add meg mielőbb Kentenich szolgádnak az oltár dicsőségét. Add, hogy boldoggá avatása által sok ember megismerhesse benne a lelki atyát és egyháztanítót. Ámen.

2. hét

ISTEN TERVE: SZEMÉLYES ESZMÉNYÜNK

Reggeli ima

Atyánk a mennyben, megint egy új nap előtt állok. És vajon mi lesz belőlem? Minden megélt pillanat alakít engem. Növekszem vagy kisebbdedek. Sikeres vagyok vagy kudarcot vallok. Jó vagyok a szemedben, vagy bűnös. Öröm forrása, vagy teher vagyok mások számára.

Terved van velem, és ez a terv nekem szól. Te nemcsak arra gondolsz, hogy mi fog történni velem, hanem arra is, hogy mi lesz belőlem. Van egy elgondolásod rólam, és evégett alkottál engem. Ezzel a tudattal kezdem a napot: ma növekedni fogok.

Persze lassan és csendesesen fogok növekedni. Minden élő lassan és nesztelenül növekszik. Ez rám is érvényes. De fogok növekedni, és a Te fiad, a bennem élő Krisztus felé fogok növekedni.

Drága Szűzanya, kísérj engem. Te anyám vagy, és ma is gondomat viseled. Tedd, hogy ma azzá váljak, amit a Jóisten kigondolt rólam. Ámen.

Vágyódásunk

Miért is vagyok voltaképpen? — tesszük fel gyakran a kérdést magunknak. És ebben a kérdésben egy vágy rejlik: de szép is lenne, ha valami nagy dologért volnék. Miért is vagyok? — kérdezzük magunktól, és érezzük, hogy milyen jó volna, ha öröm és szeretet áradna belőlünk, ha erőt tudnánk adni másoknak. Érezzük, hogy növekvő lények vagyunk, és a növekvő lényeknek céljuk van, ami felé növekszenek. Egy kis fenyő nem fagolyó, hanem nagy fenyő szeretne lenni. Ha egy fenyő képes volna magába pillantani és kifürkészni, hogy merre visz az útja, akkor azt mondaná: én nagy fenyő szeretnék lenni. Ha csendben és őszintén fel tesszük magunknak a kérdést: Milyen is szeretnék lenni? — akkor belül egy vágyat érzünk. Ez a vágy Istentől van. És ez a vágy elárul valamit a saját lényünkről. Ha a saját vágyunkat kutatjuk, rátalálhatunk Isten tervére, amelyet rólunk alkotott.

Csakhogy van itt egy akadály: egyáltalán nem szeretnénk olyanok lenni, mint amilyenek vagyunk. Inkább egy álomvilágban élünk, vagy a kötelességek kényszere alatt.

Olyan álmok között élünk, amelyekkel a környezetünk elkápráztat bennünket. A környezetnek igen jelentős hatalma van, amely rányomja bélyegét a gondolkodásunkra. És ha környezetünk — mondjuk a televízió — a nőt karcsúnak és sportosnak rajzolja meg, akkor egy kövérkés asszony csinálhat, amit akar, nem fogja jól érezni magát a saját bőrében. És ha a környezet a férfit sikeresnek, erősnek és fiatalosnak ábrázolja, akkor mindenki azt gondolja, hogy ilyennek kell lennie. Az álmaink kívülről lepnek meg bennünket. Kentenich atya azonban azt mondja nekünk: Isten terve abban a vágyban ölt testet, amely mélyen bennünk él.

Súlyosabb és veszélyesebb állapot az, amikor az önmagunkról alkotott képet egy helytelen neveléssel alakították ki, és ezért azt hisszük, hogy ilyennek vagy amolyannak kell lennünk. Mint például az a gyermek, akiről azt gondolják a szülei, hogy neki kell a legjobbnak lennie az iskolában, és az ilyen szavak, mint „fog ez menni neked”, korbácsütésként zuhognak a lelkére. Végül a gyermek tényleg elhiszi, hogy neki mindent kell tudnia. És többé nem fogja örömet lelteni az igazi énjében.

Vagy nézzük azt a nevelést, amelyben a gyermek jóformán csak kritikát hall az apjától: „Csináld ezt, csináld amazt!”, vagy: „Miért nem..., pedig százszor megmondtam, hogy...” És idővel legbelül kialakul a felismerés: Az apám nem fogad el engem. Ebben nyilvánul meg a dolog komolysága és veszélye: a nevelés torzíthat, sőt rombolhat is.

Isten irányító és nevelő munkája életünkben egészen más. Ő teljesen elfogad bennünket. Ő azt szeretné, hogy mindaz teljesen kibontakozzon, amit az Ő szeretete legbelső énkünkbe oltott.

Kentenich atya voltaképpen saját tapasztalatáról, istenélményéről beszél, amikor így imádkozik:

**Az eszmény lebegjen előttünk,
és formálja egész életünk,
melyre minket szereteted teremtett,
feszítsük meg érte minden erőnket.**

Kentenich atya egy eszményről beszél, és arról, hogy Isten ezért az eszményért teremtett bennünket. Amikor tehát Kentenich atya az Istennel való kapcsolatát veszi számba, akkor egy olyan Istent lát maga előtt, aki az embert a jövő számára alkotta. Aki azt szeretné, hogy ez az ember növekedjék, kibontakozzék, és nagygyá váljék. És az elképzelt lényt — amely végett Isten alkotott, kigondolt, kitalált bennünket — megismerhetjük. Kentenich atya ezt a lényt személyes eszménynek nevezi. Isten tervéről van tehát szó, amely a létemre irányul. Isten azt szeretné, hogy növekedjünk. És amivé válnunk, amiért naponta megújulunk, ami létrejön, az Tőle van, és ezért Ő a mi Atyánk. Isten a mi Atyánk, mert napról napra növekedve kerülünk ki a kezeiből.

Azt is mondhatnánk: Isten lépésről lépésre teremt bennünket. Ma még nem vagyunk azok, akik holnap leszünk. A keresztény élethez hozzátartozik

a jövőbeli kibontakozás. És ezért nem kesergünk, ha a jelen még nem azt mutatja, amit a vágyaink üzennek. Kentenich atya azt mondja: „Az eszmény lebegjen előttünk.”

Létezik tehát — Kentenich atya tanítása szerint — rólunk egy elgondolás, egy kép, egy vízió. Egy olyan látomás, amely szüntelenül előttünk ragyog, és amely felkelti bennünk a tenni akarást.

És léteznek bennünk erők, amelyek e nagy cél felé készítetnek minket. A lelki életről szóló tanításnak, amellyel Kentenich atya az Egyházat megajándékozta, alighanem egyik legjelentősebb vonása az, hogy a lélek hajtóerőit is beleszotte rendszerébe. Megvan tehát bennünk egyrészt a nagyságra való törekvés, másrészt a vágy, hogy magunkat szeretetben odaajándékozzuk másoknak. És Kentenich atya ezeknek a hajtóerőknek a teljesen tudatos kiművelését sürgeti. Mert ezek az eszményre irányulnak.

Igen, Atyám!

Olyan emberek vagyunk tehát, akiknek eszményképük van. Szinte halljuk, amint Istenünk megkérdezi tőlünk: „Elfogadod-e magadat olyanak, amilyen vagy?” És azt feleljük neki: „Igen, Atyám!” És Isten tovább kérdez: „Elfogadod-e a

szíved vágyát?” És azt feleljük neki: „Igen, Atyám!” És Isten újra kérdez: „Elfogadod-e magadat feladatnak, amely önmagad beteljesítésére irányul?” És megint csak azt feleljük: „Igen, Atyám!” Mi magunk vagyunk a kérdés, amelyet Isten nekünk szegez. Végül is — egy kis túlzással — akár így is szólhatna az a kérdés: „Nem baj, hogy ilyennek alkottalak, amilyen vagy? Ezekkel a képességekkel, ezekkel a tulajdonságokkal, ezzel a vágyakozással?” Természetesen látjuk a visszahúzó dolgokat. Látjuk magunkban mindazt, amivel megtagadjuk önmagunkat. De így szólunk: „Te alkottál ilyennek, Atyám, ezért ilyennek fogadom el magamat a Te kezedből.” És csak ennyit mondunk még: „Igen, Atyám!”

Az életet jellemzi egy belső hajtóerő. Ez az az erő, amely a bükkcsemetét képessé teszi arra, hogy roppant tömegű anyagot vegyen fel a talajból és a levegőből, és hatalmas fává növekedjék. Azt mondják erre: életerő. Ha mi önmagunk beteljesítése során az isteniben akarunk gyökeret verni, akkor nem elegendő az életerő, hanem szükségünk van az isteni lélekre is. Ha a Szentlélek eltölt minket, akkor sikerülni fog Istennek rólunk szóló tervét életre váltanunk. Akkor az eszmény — amiért a Jóisten teremtett minket — majd testet ölt bennünk. És miközben növekszünk, megértjük: Isten a mi Atyánk, Ő egyszermind az erő és a cél. Az Ő lelke vezet minket, és utunk célja az iránta érzett szeretet.

Esti ima

Atyánk a mennyben, Te egy nemes eszményért alkottál engem. Él bennem a vágy, hogy nagyobb legyek, hogy jobban tudjak szeretni. És ma növekedtem. Igen, növekedtem az irántad érzett szeretetben, növekedtem személyes nagyságomban, megint közeledtem az eszményképem felé. És Kentenich atya, az én lelki atyám kísért engem.

De bűnössé is váltam. Sokszor olyan kicsinyes és hitvány gondolataim támadtak. Nemegyszer sértett és ingerült voltam, és titkon arra sóvárogtam, hogy az emberek csodáljanak. Ez a vágy azért okoz fájdalmat, mert Te rám tekintesz, és mert értékes vagyok Neked. Micsoda dolog az, hogy az emberek fejbólintását lesem? Mindez nagyon bánt. Fáj, hogy gondolataimban a valódi nagyság helyett kicsinyes hiábavalóságok kerekedtek felül, hogy szeretet és megbocsátás helyett sértődés volt bennem. De én rád bízom magam. A Te kezed alkotott, ezért amikor rád tekintesz és látod a gyengeségeimet, akkor csak mosolyogsz rajtam. És Jézus Krisztus érdeméért újra megajándékozol szereteteddel és irgalmaddal. Nekem ajándékozod az erődöt, hogy újrakezdhessek.

Én azt szeretném, hogy a hívek közül minél többen ismerjék fel Kentenich atyában lelki életük tanítómesterét. Kérlek Atyám, add, hogy mielőbb boldoggá avassák, hogy egyházadban minél többen befogadják a személyes eszményről szóló tanítását. Ámen.

3. hét

ISTEN ATYÁNK KAPCSOLATOT KERES VELÜNK

Reggeli ima

Istenem, az előttem álló nap olyan, mint egy kaland. Te ma is szüntelenül keresni fogod a kapcsolatot velem. Én pedig felismerlek Téged a körülöttem zajló események mögött. Te állsz azok mögött is, akiket szeretek, és jelét adod a szeretetednek. Te állsz azok mögött, akiknek szükségük van rám, és azt mondod: „Szükségem van a szeretetedre a testvéreid számára.” Te állsz a feladat mögött, amelyet rám bízta, és azt mondod: „Szükségem van rád, azt szeretném, hogy vegyél részt a világot teremtő munkámban.” A nehézségeim mögött is Te állsz, és egyszerűen azt mondod: „Gyere énhozzám!” És nekem már csak annyi a dolgom, hogy így válaszoljak: „Igen, Atyám!”

De az én válaszom és a Te jeladásod között van még valami. Elmondom Neked, mennyire boldog

vagyok, hogy vagy nekem. Hogy nem vagyok egyedül, hogy közel vagy hozzám. És akármi is történjék, mind a Te kezedből való, és ez szép. Te gondomat viseled, és még a kis dolgok is a Te közellétedről és szeretettedről vallanak.

Igen, Atyám, kíváncsian várom, hogy mit hoz majd ez a nap. Egy dolgot máris tudok: ma újra találkozni fogok Veled. Küldd el nekem Lelkedet, hogy részesüljek abban a összetartozásban, amelyben egykor Jézus Krisztus egyesült Veled. Engedd, hogy a Szűzanya szorosan mellettem álljon. Hozzád kísérjen és segítsen, hogy gyermeked legyek. Ámen.

Vágyódásunk

Nekünk, embereknek, szükségünk van társra. Szükségünk van valakire, aki közel van hozzánk, valakire, aki megért minket. Kell valaki, aki szeret minket. De gyakran egyedül vagyunk. Lehet, hogy sok ember van körülöttünk és nem szenvedünk társaságban hiányt. Vannak olyanok is a közelünkben, akikhez szorosan kötődünk, sőt, akik szeretnek minket, és akiket szerethetünk. És mégis oly gyakran éljük meg a magányt.

Egyedül érezzük magunkat, amikor vágyainkat és álmainkat meg akarjuk osztani valakivel. Az is

előfordulhat, hogy valaki, akit szeretünk, csak úgy felszínesen odaveti: „Valóban, ez érdekes, ez velem is megesik olykor.” És nem ért meg minket. Egyedül érezzük magunkat, amikor valami nagy megrázkódtatás ér bennünket. Ilyenkor gyakran úgy érezzük, hogy nem mondhatjuk el senkinek, hiszen úgysem tudná megérteni. Egyedül érezzük magunkat, amikor — nagyritkán — felhőtlenül boldogok vagyunk, amikor valami nagy belső öröm tölt el bennünket. Ilyenkor gyakran keressük a kapcsolatot másokkal, hogy elújságozzuk az örömlünket, de nem sikerül. A többiek, akikhez fordulunk, nem értenek meg bennünket.

Istennél ez nem így van. Isten közel van hozzánk. Ő megért bennünket. És keresi a kapcsolatot velünk. A hit fényében felfedezzük, hogy nem vagyunk egyedül. Ez egy nagy felismerés, amelyet Kentenich atya fáradhatatlanul hirdetett. Mert legbelsőbb és leghétköznapibb élményei is ezt igazolták. Ahogy olvassuk a „Himmelwärts” c. imát, hozzánk is úgy jut el az üzenet, ahogyan egykor Kentenich atyát is megérintette.

**Látjuk, hogy atyai módon, csendesen,
ott állsz minden történés mögött,
parázsló szeretettel átölelünk,
áldozatkészen boldogan hozzád megyünk.**

„Látjuk, hogy atyai módon, csendesen, ott állsz minden történés mögött.” A hit fényében meglátjuk Istenünket, és ez az Isten szeretné felvenni velünk a

kapcsolatot. Ezért életünk kisebb-nagyobb eseményeit jellé teszi. Ahogy mi kedvesen rápillantunk valakire, ha kapcsolatot keresünk vele, ugyanígy tesz Isten is. Számunkra jel egy pillantás vagy egy kézmozdulat, vagy éppen a testtartásunkkal juttatjuk kifejezésre: hozzád fordulok. Az emberek között a jelek egészen természetesek.

Az emberek egymásnak adott jelei elutasítást is kifejezhetnek. Istennél ez nem így van. Isten a szeretet. Amikor Ő ad jelet nekünk, ahhoz az Ő részéről mindig egy nagy személyes jóakarattársul. Csakhogy Istenünk szava nagyon halk. Ebben talán egy bizonyos gyengédség nyilvánul meg. Ha Isten a hatalmának akár csak töredékét is éreztetné velünk, akkor nem tudnánk kivonni magunkat a hatása alól. Ő azonban úgy szeretne érintkezni velünk, hogy egészen szabadnak érezzük magunkat. Ezért szól halkán. Olyan halkán, hogy magából az eseményből talán meg sem tudjuk hallani. Ámde este, amikor még egyszer átgondoljuk a napot, akkor újra megízlelhetjük azt, amit tőle kaptunk. Egyedien fejezi ki magát Kentenich atya: Nem azt mondja, hogy „eltöprengeni”, vagy hogy „még egyszer átgondolni”, hanem azt, hogy „megízlelni”. Ez annyit jelent, hogy visszatekintünk a nap egy-egy eseményére, és még egyszer megízleljük. A Dachauban írott esti imájában ezt mondja Kentenich atya: „Jóságosan köszöntöttél bennünket és megédesítetted életünket, mert az Üdvözítő gyakran állt előttünk emberi alakban. Gyakran hívott minket meggyőzően az emberi szenvedés által

az oldalára, gyakran küldött keresztet, és így hasonlónak tett önmagához.”

Kentenich atya három jelet hangsúlyoz, amelyet előszeretettel küld nekünk a Jóisten: az olyan embereket, akik jók hozzánk, azokat, akiknek szükségük van ránk, és végül azokat, akik fájdalmat okoznak nekünk, ill. a velük való kapcsolat a terhünkre van. A keresztnek a későbbiekben még egy külön hetet szentelünk. Ezért itt csak röviden említjük.

Megízlelgetjük tehát az eseményeket, a szemünk elé idézünk egy-egy mozzanatot, embereket, történéseket, aztán meglátjuk mögöttük a Jóistent: „Lám csak, Te vagy az!” — mondjuk neki. Ez az első lépés.

Elmélkedésünk második lépését Kentenich atya a következő szavakkal érzékelteti: „Parázsló szeretettel ölelünk át.” Mit jelentsen ez? Odafordulunk Istenünkhöz, aki ránk köszönt, és elmondjuk neki, hogy szeretjük, hogy boldogok és hálásak vagyunk, mert felismerhettük őt, és így elmondjuk neki, mennyire örülünk, hogy Ő a mi Atyánk. Ez egy szeretetteljes beszélgetés, és mindaddig elidőzünk rajta, amíg a Lélek röpít minket.

Másutt arról beszél Kentenich atya, hogy meg kell tanulnunk úszni Isten irgalmának tengerében. Ha észrevesszük, és hittel érzékeljük, hogy Isten megérintett vagy megszólított bennünket, akkor feltámad a lelkünkben egy érzés, amit talán ezekkel a szavakkal lehetne leírni: „Csöppet sem vagyok méltó arra, hogy az én Istenem hozzám hajoljon. Olyan gyarló vagyok, hogy már rég el kellett volna

fordulnia tőlem.” Amint megízleljük, Isten szeretetét irgalomnak, meg nem érdemelt ajándéknak és gyengédségnek fogjuk találni.

Kentenich atya még egy gondolatot fűz ehhez, ami olyannyira jellemző rá, és az ő gondolkodására. Számára az Istennel való találkozás nemcsak egy gyengéd, szerető ölelést jelent, hanem Isten szentséges akarátának kinyilvánítását is. Isten a kisebb-nagyobb események által mondja el nekünk, hogy mit vár tőlünk. Ezért teszi hozzá rövid elmélkedéséhez Kentenich atya, hogy „áldozatkészen, boldogan hozzád megyünk.” Isten megszólít minket, és elmondja, mit kell tennünk, mi pedig tettekkel válaszolunk neki a mindennapi életünkben. Tehát Isten megmondja, hogy miben van szüksége ránk, és mi véghezvisszük. Ilyen esetekben Isten gyakran elszólít minket a kényelmünktől. Más szóval egy kis áldozatot vár tőlünk, és mi meghozzuk azt.

Igen, Atyám!

Isten jelenlétében való előrehaladásunk tehát három lépésből áll: felismerjük Őt az események mögött, örömteli szívvel elbeszélgetünk vele, és egy kis áldozatot hozunk. És ez az utóbbi, a kis áldozat, amelyet meghozunk, közel visz minket Urunkhoz, Jézus Krisztushoz. Ő beteljesítette Isten

szándékát, elfogadta az Atya akaratát, és éppen ezáltal nyerte el Atyjának páratlanul szoros szívbeli közelségét. Ennek a törtéetésnek a csúcspontja kétségkívül az Ő kínszenvedése a kereszten, ahol egészen az Atyának ajándékozta magát. A Szűzanyának, aki utunkon pártfogol minket, Schönstatt kegyelmi anyjaként ugyanez a célja. Így szól hozzánk: „Ajándékozátok nekem buzgón áldozataitokat a kegyelmi tőkébe.” Azt mondja tehát nekünk: „Hozzatok nekem minél több olyan áldozatot, amelyet a hétköznapok éppen követelnek tőletek.” Ezáltal szeretne minket hasonlónak tenni ahhoz a Krisztushoz, aki az Atyának ajándékozta magát.

Ily módon létrejön egy új ember. Egy olyan ember, aki szüntelenül Istentől megajándékozva érzi magát. Figyeljük csak meg Kentenich atya szóhasználatát: „Áldozatkészen, boldogan hozzád megyünk.” „Áldozatkészen” — ez jellegzetes kifejezés. Ha rátekintünk nyelvünk hasonló szókapcsolataira, akkor ilyeneket találunk, mint csüggeteg lelkület, jámbor lelkület, alázatos lelkület, irgalmas lelkület stb. Ezek a „lelkületek” mind-mind az ember lényének alapállásáról beszélnek. Tehát az áldozatos lélek is egy bizonyos alapállást fejez ki. Úgy is mondhatjuk: arra vágyunk, hogy az Atyának örömet szerezzünk. Ebben az összefüggésben tehát az áldozat nem görcsös igyekezet, nem kínos vesződés, hanem az öröm forrása. Megtapasztalhatjuk ezt akkor, amikor olyan emberekkel érintkezünk, akiket szeretünk. Örömet okoz nekünk, ha áldozatot hozhatunk valakiért, akit szeretünk. Mi, emberek,

olyannak vagyunk teremtvé, hogy szívesen lemondunk a saját vágyainkról a szeretteink javára. Életünk egy szüntelenül ismétlődő „Igen, Atyám!”-má válik, annak tudatában, hogy az Atya felénk fordul, a javunkat akarja, de terve is van velünk, amelyet Őérte és Ővele valóra válthatunk.

Esti ima

Most, hogy estére jár, Atyám, kipihenem magam Nálad. Visszaidézem a napot. Mindaz, amit átéltem, újra megelevenedik a szemem előtt.

(Most öt perc szünetet tartunk, visszatekintünk, és újra megízleljük a nap eseményeit.)

Téged látlak az emberek mögött, téged a sok-sok „véletlen” mögött, téged látlak a feladatok mögött is, amelyek elé állítottál. Közel voltál hozzám. Azzal a hálás tudattal zárom a napot, hogy velem voltál. Persze nem vettem minden jelzésedet észre. De ez nem számít, mert Te nagylelkű és fáradhatatlan vagy, amikor kapcsolatot akarsz találni velem.

Ráadásul az önzésem bűnössé is tett. De ez sem számít, mert Te irgalmas vagy. Te újra elfogadsz engem olyannak, amilyen vagyok.

Atyánk a mennyben, Kentenich atyának köszönhetem a késztetést, ami által a mai napot bensőséges kapcsolatban tölthettem veled, és a kisebb-

nagyobb eseményeket a Te jeladásaidnak tudtam látni. Ajándékozd Kentenich atyának mielőbb az oltár dicsőségét, hogy anyaszentegyházunkban minél több embert lelkesítsen arra, hogy mindennapi életét meghitt kapcsolatban töltsse Veled. Ámen.

4. hét

MINDEN SZENVEDÉS ÜDVÖZLET TŐLED

Reggeli ima

Mennyei Atyám! Új napot kezdek, és ez a nap ismét a közelségbe visz engem. Jeleket küldesz nekem, és én ma különösen az engem érő szenvedésre figyelek. Kentenich atya azt mondja, hogy a szenvedés üdvözlés tőled. Ezt nem könnyű elfogadni. Ezt nem lehet megérteni. Nem tudom, mi ér ma engem. Talán egy levél, amit kapok, és ami kellemtelenül érint. Talán egy munka, ami nehezemre esik, talán testi szenvedés vagy olyan fájdalom, amit a más emberekkel való találkozás okoz. Nem tudom, de kérem Szentlelkedet, hogy minden szenvedés mögött rád tudjak találni és mindinkább belenőjök az Üdvözítő irántad tanúsított szeretetébe, aki a kereszten egészen Neked ajándékozta magát, hogy minket az üdvösségre vezessen.

Szeretném ma is Kentenich atya iskoláját járni. Ő megkapta tőled azt a kegyelmet, hogy a szenvedésben felfedezze a „legjobb pólyát”, amit egy anya a gyermekének készíthet. Engedd, hogy vele együtt érlelődjem, mint személyiség, érlelődjem, mint ember, de mint a Te gyermeked is. Add, hogy ráébredjek ma arra, hogy ami nehezemre esik, a lelkemnek szárnyakat adhat, így attól, ami nekem fontosnak tűnik, eljuthatok Hozzád, aki valóban fontos. És engedd, hogy újra és újra örömet okozzon, ha igenemmel megajándékozhatlak Téged. Ámen.

Vágyódásunk

Végül egyszer mindannyian örök boldogságban időzünk majd Istenünknel. Már most vágyódunk ez után.

Vizsgáljuk meg, mi az, ami jót tesz nekünk, ami jó közérzetet okoz. A modern világ számtalan lehetőséget kínál, hogy a kellemetlen dolgokat elkerüljük. A mi agyoncivilizált országunkban télen nem kell fáznunk, éhség vagy szomjúság aligha kínoz. Időközben azonban az a kultúra, ami számunkra egy valamelyest kellemes állapotot teremtett, a jólét kultúrájává vált. Hajlunk arra, hogy a kellemetlen dolgokat elkerüljük, amikor csak lehetséges.

Kényelmesek vagyunk, az ösztöneinket érő legcsekélyebb feszültséget sem viseljük el: Ha éhesek vagyunk, eszünk, mindegy, milyen napszak van éppen. A tévé és a video segítségével biztosítjuk a kívánságunknak megfelelő szórakozást, érzéki ingerekkel töltődünk fel, és mindig új utakat fedezünk fel, hogy életünket még kellemesebbé tegyük. Eközben pedig elveszítünk egy alapvető érzéket: a lassú fejlődés iránti érzékünket, mely személyiségünk lényeges területein megy végbe. A sportban a kemény edzés csak lassan hozza meg a sikert, de végül is, ha a teljesítőképesség megfelelően nő, az edzés fáradtságáért járó jutalom igen nagy lesz. Egy élethosszig tartó betegség az adott pillanatban nagyon sok kellemetlenséggel jár. Ha azonban mégis sikerül a betegséggel, akár a teljes bénulással megbarátkozni, az ösztönzést jelenthet egy új és értelmes élet alakítására. Szenvedünk attól, hogy ezt vagy azt nem tudjuk megtenni, egész egyszerűen azért, mert nem vagyunk elég tehetségesek. Amikor azonban megbarátkozunk a korlátainkkal, hirtelen felfedezzük, hogy ezeken a határokon belül számtalan lehetőség kínálkozik az értelemmel teli életre.

A szenvedés értelmet nyer. Hogyan valósul meg ez a kihívás nálunk? Nehezünkre esik ezt megérteni, mert hozzá vagyunk szokva, hogy minden gyorsan történik. Szeretnénk, hogy minél gyorsabban meglegyen mindaz, ami a jó közérzetünk megteremtéséhez szükséges. Ha szomjasak vagyunk, iszunk, ha pedig szórakozni akarunk, bekapcsoljuk

a televíziót. Mivel pedig elveszítettük a lassú növekedés iránti érzékünket, nem tudunk mit kezdeni a szenvedéssel, mert a szenvedés értelme csak lassan tárul fel. Ismét csak Kentenich atya iskolájába megyünk. Így imádkozott Dachauban:

**Üdvözet Tőled minden szenvedés,
mely által lelkünk szárnyakra kél,
váltót állít erőteljesen nekünk,
mozgásban tartja törekvésünk.**

**Döntésre sürget újból bennünket,
Krisztus iránt legyünk készségesek,
míg már csak ő él bennünk egyedül,
hat és hozzád törekszik mibennünk.**

Kentenich atya azt is mondja nekünk: a szenvedés üdvözet Mennyei Atyánktól és a szenvedésnek megvan az az értelme, hogy lelkünknek szárnyakat ad. Mit jelent ez nála? Alapjában véve rendkívül egyszerű: a szenvedés kihívás emberi képességeink, erőnk bevetésére. Meghívás arra, hogy magunk fölé emelkedjünk. Egy kihívás. Mohamed Ali, a nehézsúlyú ökölvívás világbajnoka edzőtáborban készült a nagy mérkőzésekre. Programjához hozzátartozott a reggeli erdei futás. Mohamed Ali úgy gondolta: olyan gyorsan és olyan sokáig kell futni, hogy az ember már egy lépést se bírjon továbbmenni, aztán még tovább kell futni.

Az izmok teljes kimerülése egy ilyen futóedzés során érhető módon nagy fájdalmat okoz. Addig kell futni, amíg az ember már nem bírja tovább, aztán

tovább kell futni. Ez azt jelenti, hogy a szenvedés szárnyakat ad a léleknek, ha kihívásként fogjuk fel.

Akkor is így van ez, ha azzal küszködünk, hogy a szenvedést Isten kezéből elfogadjuk és azt mondjuk Neki: „Igen, Atyám, Neked szabad.” Ekkor az egész létünk szeretetté válik. Amíg Isten elkényeztet minket, életünk könnyen megmarad a felszínen, amelyhez egyfajta önzés kapcsolódik: nem annyira a vigasztalás Istenét, sokkal inkább Isten vigasztalását keressük. A szenvedés ily módon az önzőbb életről önzetlen, isteni életre állítja a váltót. Mint amikor emberek okoznak szenvedést nekünk. Sebeink, különösen azok, amelyeket ők ejtettek rajtunk, szeretetté válnak. Ez a fájdalom értelme, amelyet a többi emberrel való együttélés hoz magával. Fontos a váltó állítása is, a váltóállítás a személyiség erejének növekedésére, a szeretet növekedésére. Olyan kényelmes és elkényeztetett időkben, mint a mienk, nagyon nehéz, de mindenképpen szükséges ezt megvalósítani. Különben nem tudjuk a házasságot hűségben leélni, nem tudunk szűzi hivatásunknak megfelelni. Kentenich atya egyszer azt mondta egy papi közösségnek: „Tanulj meg panaszkodás nélkül szenvedni.” Egy alkalommal pedig nagy nyugalommal azt mondta egy paptársának, aki fel akarta neki tárnai az összes szenvedését: „Nekem mindig fáj valami.”

A szenvedés a halált is mozgásban tartja. Nekünk, embereknek, ösztönzésre és kihívásra van szükségünk. Nem nagy művészet egy olyan ember mellett élni, aki jó szándékkal van irántunk és

szimpatikus nekünk. A szenvedés mozgásban tartja a halált.

Igen, Atyám!

A szenvedés mögött felfedezzük az Atyát. Ez egy sajátos folyamat. Csak akkor leszünk képesek arra, hogy felfedezzük Istent a szenvedés mögött, ha arra is készek vagyunk, hogy elfogadjuk kezéből a szenvedést. Ez egy sajátos folyamat, mivel a cselekvésnek bizonyos fokig meg kell előznie a felismerést. Ha arra várok, hogy felfedezzem Isten szeretetét amögött, ami nekem fáj, akkor sokáig kell várnom. Ha azonban azt mondom: „Atyám, Neked szabad”, akkor hirtelen felfedezem, hogy Ő ott áll a szenvedés mögött és szeret engem.

A szenvedés bensőséges kapcsolatot hoz létre köztem és az Úr között. Ez néha úgy történik, hogy a szenvedés mögött a Megfeszített vár ránk és azt kérdezi: „Ismersz még engem?” És mi azt válaszoljuk: „Persze, hogy ismerlek, Uram!” Ő pedig folytatja: „Megtehetem?” És mi azt mondjuk: „Igen, de néha tarts egy kis szünetet.”

A Szűzanyához közel lévő emberek átélhetik, hogy a Szűzanya neveli őket. A Jóistennél közbenjárva terheket, nehézségeket, bajokat, félelmet vagy hasonlót küld. Majd pedig segít nekünk, hogy eze-

ket a terheket, mint a Mennyei Atya ajándékait fogadjuk el. Aki ezt megélte, saját magánál is megfigyelheti, hogy növekszik benne a több kereszt és szenvedés utáni vágy.

Ez azt jelenti, hogy aki megélte, hogy a kereszt és a szenvedés, a megvetés, a megalázás, a meggyalázás, a sértés, a bántás, a csalódás mind növelhetik bennünk a szeretetet, az tovább szeretne fejlődni a szeretetben és feltámad benne a vágyakozás: „Uram, Te megteheted”, vagy a vágy, ami azt mondja: „Küldj nekem bármit, ami növeli bennem az irántad való szeretetemet.” Ilyen esetben persze nagyon jó, hogy biztosak lehetünk abban, hogy a Szűzanya velünk van, hogy mintegy a szívünket a szívébe írjuk, hogy nála otthon vagyunk, és ami nagyon fáj, azt érezhető anyai szeretetével körülveszi és megkönnyíti a hordozását.

A Szűzanya pedig nem nyugszik, míg Krisztus alakot nem ölt bennünk és mi Krisztusban a Mennyei Atya gyermekeivé, egy páratlan nagy szeretet embereivé nem válunk.

Kentenich atya Dachauban így imádkozott a Mennyei Atyához: „Add meg nekem, ó Atyám, mindazt a keresztet és szenvedést, amit számomra készítettél. Szabadíts meg minden beteges önfejtésztől (a váltóállításról van itt szó), hogy halk kívánságaidnak eleget tegyek; tégy engem hasonlóvá a vőlegényemhez, csak az tesz engem boldoggá, gazdaggá. Nincs semmi, amit már ne küldhetnél nekem, tegyél meg mindent, hogy az ént letörjed

bennem, hogy egyedül Krisztus éljen és működjön bennem és én csak Benne okozzak örömet Neked.”

És még egy jelentős szakasz: „Ha azonban meg akarsz óvni a szenvedéstől — én csak a te atyai kívánságodat akarom teljesíteni —, akkor arra kérek: tartsd távol tőlem a balszerencsét. Egyedül Te vagy számomra az élet csillaga.”

Egyszerűen: a Jóisten akarata történik velünk, és a szenvedés csupán eszköz, ami felkészít minket, hogy teljesen Isten szent akarata szerint éljünk.

Esti ima

Mennyei Atyám! A szenvedés iskoláját jártam ma a Szűzanyával. Itt vagy ott felfedeztem, Te állsz a szenvedés mögött és hívsz engem, hogy Hozzád menjek. Nem volt könnyű, és némely szenvedés nem tartott rövid ideig, hanem tartós az életben, olyan, ami újra és újra megjelenik és nekem újra és újra le kell győznöm magamat. De már kezdek Rád találni és érzem, hogy növekszem azáltal, hogy mindent, ami megsebez, engedek szeretetté válni. Vannak emberek, akik terhemre vannak és én még mindig hordozom magamban a sértéseket, de a sértések egyre inkább szeretetté válnak. Vannak kellemetlen feladatok és munkák, és olykor-olykor megértem már, mikor azt mondom: „Atyám,

a kedvedért örömmel megteszem. A Szűzanyának ajándékozom, hogy a schönstatti szentélyből sok embert boldoggá tudjon tenni.”

És újra és újra ki tudom pihenni magam Nálad, úgy hogy nem a szenvedés marad a végére, hanem az, hogy kipihenhetem magam Nálad, Atyám.

(Rászánunk öt percet és keresünk valamit, ami a nap folyamán nehezünkre esett, meglátjuk mögötte Istent és kipihenjük magunkat Nála.)

Mennyei Atyám! A szenvedés életünk egyik legkevésbé érthető dolgai közé tartozik. Alapjában véve nem érthetünk meg Téged. Nem értjük, miért kellett Jézusnak szenvednie szent akaratod szerint, és azt sem értjük, nekünk miért kell szenvednünk. De Kentenich atya iskolájában ma átélhettem, hogy a szenvedésnek van értelme, hogy a szenvedés által növekszem a szeretetben, hogy a szenvedés Hozzád vonz. Ajándékozd Kentenich atyának mielőbb az oltár dicsőségét, hogy közbenjárására sok ember képes legyen nehéz sorsával megbirkózni. Ámen.

5. hét

ESZKÖZ, AKIT AZ ATYA KIVÁLASZTOTT

Reggeli ima

Mennyei Atyám! Nem magamért, hanem Érted élek. Te választottál ki eszközül, hogy rajtam keresztül megérintsd az embereket, hogy rajtam keresztül vezesd az embereket, hogy rajtam keresztül tovább ajándékozd szeretetedet az embereknek. Kis énem keretei széttörnek. Nem magamért vagyok, hanem egy nagy műért vagyok, amely számára kiválasztottál engem. Azokért az emberekért vagyok, akiknek szükségük van rám, Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus országáért vagyok. Ez könnyebbséggel is eltölt: Ha engem használsz és rajtam keresztül fejted ki hatásodat, akkor nem csupán rajtam múlik az apostolkodás sikere. Te vagy az erő, amely hat, amely hordoz, amely mozgat. Az, hogy használsz engem, örömet okoz azoknak, akiket szeretek. Amit én nem tudok megtenni, Te megteszed.

Amit nem tudok elérni, Te eléred. Jó érzés a Te eszközödnök lenni.

Csekély képességeim keretei széttöredeznek, kitágulnak. Mindenhatóságod és bölcsességed az én tehetetlenségemet és ostobaságomat is be tudja illeszteni a Te terveidbe. Ott, ahol én emberi értelemben csődöt mondok, Te még mindig fel tudod használni sorsomat a terveidhez, éppen azért, mert Te vagy az, aki használod az eszközt és mert nem az eszköz egyedül formálja az életet. Te választottál ki, Atyám, hogy Krisztusban a világ üdvösségét szolgáljam. És te adtad mellém a Szűzanyát. Engedd, hogy ma mélyebben átéljem az eszköz-tudatot, annak tudatát, hogy a Te eszközöd vagyok.

Vágyódásunk

Friedrich Nietzsche, a nagy gondolkodó úgy fejezte ezt ki: „Akinek megvan a miért az életében, annak nem kell töprengenie a hogyanon.” Másként is idézik ugyanezt a gondolatot: „Akinek van miért élnie, az szinte bármilyen hogyan kibír.” Jót tesz az embernek, ha tudja, miért él, és jót tesz, ha ez a miért nagyobb, mint ő maga.

Ez már pusztán emberi területen is érvényes. Jót tesz az anyának, ha a gyermekéért él. Jót tesz, ha az

ember egy cégnél valami nagy feladatért él. Jót tesz, ha egy közösségért élünk.

Számunkra, akik nagy tömegben élünk és gyakran átéljük, hogy egy nagy gép kicserélhető kerekei vagyunk, különösen fontos ez az érzés. Manapság sokan aggódnak a munkahelyükért, és a munkahelyért érzett aggodalom vagy az elvesztett munkahely okozta fájdalom nem elsősorban és csupán a kereset miatt érzett aggodalmat és szenvedést jelenti. Sokkal inkább arról van szó, hogy a „túlracionalizált” ember értéktelennek éli meg magát.

Az asszony, akit megcsal, vagy akár elhagy a férje, természetesen szenved férje hűtlenségétől, de még nagyobb a fájdalma, hogy társa mintegy azt üzeni neki: „Semmit sem érsz már számomra.”

Mennyit is érek tulajdonképpen? Kentenich atya megadja a választ:

**Te minket kiválasztottál, ó Atyánk,
Krisztusban, hogy üdvözljön a világ,
legyünk vetőmag, világosság és kovász,
királyi birodalma eszközéül,
hogy mátkájával, a nagy jellel együtt,
az ördög befolyását eljesszük.**

Mennyei Atyánk eszközként akar használni minket a világ üdvözítésére. Nem csak saját magunkért vagyunk. Nem csak azért vagyunk, hogy különböző szolgálatokat tegyünk embertársainknak. Isten eszközei vagyunk. Isten használni szeretne minket a világ üdvözítésére. Az eszköz pedig

igen nagy jelentőségű. Krisztusban vagyunk kiválasztva az Atya nagy eszközeiként a világ üdvösségére. Ez érvényes arra a munkára, amit apostolként másokért végzünk, arra a szenvedésre, amit Krisztusban másokért hordozunk. A Mennyei Atya eszközei vagyunk.

Kiválasztottak vagyunk. Kentenich atya egy alkalommal azt mondta valakinek: „Azt tanácsolnám Önnek, hogy minden nap újítsa meg magában a kiválasztottság tudatát.” Ezáltal szívünk mély vágyódása válaszra talál: számítani akarunk valakinek. Fontosak akarunk lenni. Azt akarjuk, hogy figyeljenek ránk. Szívünknek ez a vágyódása Istentől jön. Mivel kiválasztott minket, megvan bennünk a vágyódás azután, hogy fontosak, jelentősek és nagyok legyünk. Amennyiben persze ez az isteni kiválasztottság-tudat nincs meg bennünk, könnyen félresiklik a dolog: mohó vágy támad bennünk, hogy az emberek elismerjenek és megerősítsenek minket. Sok ember számára ezért válnak nagy teherré a bántások vagy a mellőzések. Aki a vállalatánál nem éri el azt a pozíciót, amit elképzelt magának, személyes mellőzésként éli meg és szenved emiatt. Vannak, akik sokat tudnak mesélni mellőzésekről, mely az életük folyamán érte őket és ma is látszik rajtuk, hogy sebeik még mindig nem gyógyultak be.

De egészen kis eseményekben is felfedezhetjük: Gyakran kerülünk emberek bizonyos körébe, ahol szeretnénk hatni, és azt kérdezzük magunktól: Hogyan reagálnak a többiek a kinézetemre, a ruhámra, mit szólnak ahhoz, amit mondok? Rá vagyunk szo-

rulva a megerősítésre. Kentenich atya mondja az imában, amely bevezet minket a gondolkodásába: „Te választottál ki minket, Atyám, Krisztusban a világ üdvösségére, mint vetőmag, fény és kovász, mint királyságod eszköze.” Mindenekelőtt egyszerűen kipihenjük magunkat abban a gondolatban, hogy kiválasztottak vagyunk. Nem fontos már többé, hogy az emberek számára sokat jelentsünk. A nagy Isten kiválasztott minket. Bizalom keletkezik abban a tudatban megnyugodva, hogy eszközként ki vagyunk választva: Nem olyan lényeges, hogy milyen jó eszközök vagyunk. Természetesen minden tőlünk telhetőt megteszünk. A végtelen, szent és bölcs Isten kezében az eszköznek lehetnek hibái. Lehetnek hiányosságai. Adott esetben hebeghet is előadás közben. Nem az emberi képességek döntőek az eszköz számára, hanem az a valóság, hogy Isten az eszközén keresztül fejt ki hatását.

Igen, Atyám!

Az eszközkép teljesen helyes. Az eszköznél természetesen fontos, hogy jó minőségű legyen. De senki nem csinál felhajtást Van Gogh ecsetje körül, amivel a festményeit festette. Nem érdemes sokat vacakolni Einstein töltőtollával, amivel papírra vetette a relativitáselméletet. Az eszköz csak eszköz,

és az eszköz hatása sokkal, sokkal nagyobb annál, mint amit magától ki tudna fejteni. Mi pedig eszközök vagyunk a mi Mennyei Atyánk kezében, a világ üdvözülésének eszközei. Aki szenved, az is a világ üdvözülésének eszköze. Sz szenvedését összeköti Jézus Krisztus szenvedésével és áldássá válik testvérei számára. A kolosszeiekhez írt levélben olvassuk: „...kiegészítem testemben azt, ami hiányzik Krisztus szenvedéseiből, testének, az egyháznak javára” (Kol 1,24). Mi is igent mondunk Atyánknak arra, hogy eszközeiként kiválasztott minket. Ő az, aki rajtunk keresztül hat. Ő az, aki nagy szeretet-tervéhez használ minket.

Esti ima

Te választottál ki, Atyám. Te választottál ki a világ üdvösségére. A te eszközöd vagyok. A Te kezében vagyok, és ez jót tesz nekem. Ma rajtam keresztül fejtetted ki hatásodat. Az emberek rendelkezésére állhattam, mondhattam Rólad valamit és továbbadhattam szavaidat és szeretetedet.

Természetesen szenvedek attól hogy szolgálatkészen és szeretetedtől eltöltve gyakran az utadban voltam. De ez nem zavar, mert tudom, hogy irgalmas vagy, és tudom, hogy szeretsz engem. Tudom — és ez nagyon boldoggá tesz —, hogy Te nagy

dolgokat tudsz véghezvinni ott is, ahol én csődöt mondok, ha gyengeségeimet és hibáimat beismerem és Neked ajándékozom. Így tehát újra csak a Te kezeidbe helyezem magamat. Te választottál ki engem. Igen, Atyám, a Te eszközöd szeretnék lenni az emberek és a világ üdvössége számára.

Mennyei Atyám, Te választottad ki Kentenich atyát. Ő segíthet nekem és sokaknak abban, hogy jobban megértsük, mit jelent a Te eszközödnek lenni. Vezesd szolgálodat mielőbb az oltár dicsőségére. Add, hogy sokan felfedezzék őt, mint lelki atyjukat és tanítójukat, és szívesen legyenek az ő iskolájában a Te eszközeid. Ámen.

6. hét

AZ ATYA ESZKÖZE AZ ÚR ÉS ÉDESANYJA KEZÉBEN

Reggeli ima

Atyám, Te végtelenül nagy és jó vagy. Végtelenül nagy és jóságos Atya. Így hívott Téged Kentenich atya. De olyan távoli vagy. Számunkra, emberek számára felfoghatatlan vagy, örökre megfejtethetlen és érthetetlen is maradsz. Ezért ajándékoztad nekünk szeretetből Fiadat. Ő emberré lett, egy lett közülünk. Közel van hozzánk. Édesanyját a keresztről nekünk ajándékozta, hogy a mi édesanyánk legyen, hogy kísérjen minket az utunkon. Szereteted így közelebb lett hozzánk, felfoghatóbbá és érezhetőbbé vált számunkra. Szereteted Krisztusban és Máriában, Fiad emberi szívében, Mária meleg, anyai szeretetében közel van hozzánk. Fiad és Mária eszközei vagyunk, aki az Üdvözítő társaként és segítőként itt a Földön továbbviszi és befejezi művedet. A mai nap váljon a Jézus és Mária

iránti szeretet napjává, olyan nappá, amikor örülök annak, hogy szereteted Krisztusban és Máriában közel van hozzám. Ámen.

Vágyódásunk

Mindig elfoglaltak vagyunk: elfoglalnak képek, események, emberek. Vásárolni megyünk, otthon dolgozunk, végezzük a dolgunkat a munkahelyen, tárgyalunk. Egyik váltja a másikat. A tévében csak pár másodpercig látjuk a képeket. Azután új képek, új események, új mozdulatok jönnek. Él bennünk a vágy egy végső nyugalom után. Valahol ki akarjuk pihenni magunkat. Lehetünk remetéik is. Az élet megy tovább. Néha a nyugalom perceiben tapogatózva keressük Istenünket. De nincs képünk róla. És Isten nem úgy mutatkozik meg, mint egy krimihős a tévében. Nagyon csendes és ezért nagyon nehéz megtalálni, láthatatlan. Igyekszünk elmélyülni, önismereti tanfolyamokat végzünk és az élet megy tovább. Ha legalább érezhetnénk, megragadhatnánk, megtapogathatnánk Istent! De Ő végtelen és a végtelent nem lehet véges kezekkel megragadni.

Mindenesetre hihetünk abban, hogy Isten, a mi Atyánk, a kezeiben tart minket. Igen, kiválasztott minket, eszközként akar használni bennünket. De

kezei gyakran olyan távol vannak tőlünk. Isten Fiának emberré válása új távlatot nyer ezek alapján:

**Atyánk, te küldtél bennünket,
hogy az Üdvözítő kezében
eszköz legyünk és maradjunk örökre,
odaadjuk magunkat a lelkeknek.**

**Ahogy azt az Anya-mátka tette
a Schönstatt-birodalmat vezetve,
fölemésztjük magunkat egészen,
hogy gyarapítsuk szereteted s dicsőséged.**

Kentenich atya Jézust és Máriát szorosán összekapcsolva látja. Éppen ezért a Szűzanya kezeiben is eszközöknek tekint minket.

**Anyánk, Háromszor Csodálatos,
hadd maradjunk mindig eszközeid
szeretve ma és mindenkoron
magunkat szolgálatodnak szenteljük.**

**Tőlünk szívet s akaratot vegyél el,
osztatlanul a tieid azok:
legyen a Te szavad és intésed,
melyet követni akarnak vakon.**

Az Atya az Úr kezeibe helyezett minket. Ezáltal könnyebbé vált az Atyához vezető utunk. Szent János írja levele elején: „...amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megnéztünk és a kezünk tapintott: az élet Igéjét hirdetjük nektek.” (1Jn 1,1)

Isten emberré vált, érezhetően, megragadhatóan, megérinthetően közel került hozzánk. És Jézus édesanyját adta nekünk édesanyaként, akinek megbízása van Istentől, hogy kísérjen minket, hogy vezessen minket, és eszközként használjon minket. Ily módon tehát változott a kép. Istenünk szeretetét egy emberi szívben, Urunk szívében érezzük. Istenünk szeretetét az Üdvözítő társának és segítőjének szívében érezzük.

Krisztus és Mária szoros kapcsolatban állnak. Mély szeretetben egyesülnek, most is, itt és ma a mennyben. És felénk fordulnak. Ránk tekintenek és eszközeikként használnak minket. Ez egészen egyszerű: Krisztus és Mária közelsége egy szent háromságba fog minket velük össze. Tulajdonképpen hárman vagyunk. És a szeretet lelke, a Szentlélek, aki leszáll ránk, mikor Jézust és Máriát szellemileg, lelkileg megérintjük, ez a Lélek vezet minket Istenhez, a mi Atyánkhoz. Kentenich atya ezekkel a szavakkal fejezi ki tapasztalatát: „Engedj minket szent háromságban állni és így a Szentlélekben az Atyához menni.”

Igen, Atyám!

A nagy Isten végtelenül hatalmas, számunkra megfoghatatlan és felfoghatatlan marad. De mivel mi Jézusban és Máriában otthon vagyunk, egy élő

út nyílt meg számunkra az Atyához. Mária a mi anyánk. Krisztus a mi Urunk és testvérünk. Azt mondja nekünk: „Aki engem lát, látja az Atyát is.” (Jn 14,9) A végtelen Istenhez vezető útnak emberi vonatkozása lett. És ezért is könnyebb nekünk a Végtelent, Láthatatlant emberi szóval megnevezni: Atya. Ezért könnyebb számunkra bizalommal azt mondani: Igen, Atyám!

Esti ima

Atyám, olyan jó, hogy Jézus, a Fiad, itt van. Jó, hogy az örök Igédnek emberi vonatkozásai vannak. Jó, hogy, élt és szenvedett úgy, ahogyan mi élünk és szenvedünk. Jó, hogy emberi érzései voltak, hogy barátja halálakor sírt, hogy volt a fiatalok között valaki, akit különösen szeretett, hogy tudott mérges lenni a templomban. Jó, hogy kellett harcolnia az írástudókkal és a farizeusokkal. Egyszerűen jó, hogy ember volt. Ha ránk tekint, az az érzésünk, mintha közülünk valaki tekintene ránk, aki ember, mint mi, és mégis teljesen a Te Fiad. Átadtad neki az ítélkezést. Ő az Úr. Szívesen adom magamat eszközként az Ő kezébe. Ha a kezében tart engem, Téged érzek.

Mást is tettél: Jézus édesanyját anyai szívével odaadtad nekünk, hogy édesanyánk legyen és kirá-

lyi hatalommal ruháztad fel. Készségessé tesz minket, hogy őt szolgáljuk, eszközként teljesen az övé legyünk és a szívében otthont ajándékoz nekünk. Jó, hogy ő, a szeretett asszony, a miénk. Mária és az Üdvözítő eszközeként könnyebben és élettellel tudjuk Neked mondani a nagy szót, amit Jézus tanított nekünk: „Atyám”.

Ma Jézussal és Máriával kerültem kapcsolatba. Természetesen, mint mindig, most sem eléggé. De a Szűzanya és az Úr közelsége jót tett nekem és ezt meg szeretném köszönni Neked.

Mennyei Atyám! Kentenich atya ma is vezetett engem és mélyebb betekintést engedett Jézus és Mária szívébe. Betekintést engedett abba a szeretetbe, ami kettőjüket összekapcsolja és ami engem befogad, úgy hogy mi hárman vagyunk. Ajándékozd Kentenich atyának mielőbb az oltár dicsőségét, hogy sokan tudjanak az egyházban az ő vezetésére hagyatkozni, Jézust és Máriát még jobban szeretni. Ámen.

7. hét

AZ ATYA IRGALMAS

Reggeli ima

Mennyei Atyám, van közöttünk valami, ami nehéz számomra. Terved van az életemről, egy eszményképet ajándékoztál nekem és újra meg újra találkozol velem. De van itt valami, ami túlságosan nehéz számomra. Te eszközként akarsz használni engem, sőt feltételezed rólam, hogy a szenvedést, amit nekem küldesz, a Te üdvözlatednek fogom tekinteni. De én egyszerűen túl kicsi vagyok. Bűnössé válok. Újra és újra csődöt mondok. És néha akkor is büntudatom van, amikor tulajdonképpen egyáltalán nem vagyok bűnös. Ha valamiféle ostobaság történik, ha önkéntelenül is megbántok valakit, vagy amikor lejáratom magam azzal, hogy valami butaságot beszélek. Bűnösnek érzem magam. És ez megterheli a Veled való kapcsolatomat.

Pedig Te irgalmas vagy. Akkor is, amikor a vétkem teljesen összetör, akkor is elér a tekinteted, a

mosolyod és azt mondod: „Elfogadlak újra, gyere csak!”

Te irgalmas vagy és jót tesz, ha egyszerően odanyújtom Neked a bűnömet, odanyújtom egészen addig, míg a mosolyod el nem ér engem. Te megbocsátasz nekem, nem azért, mert bocsánatot kérek. Megbocsátasz, nem azért, mert tulajdonképpen jót akarok. Megbocsátasz nekem, mert léted legmélyén jóakarát és irgalmasság támad és elérsz engem. Megbocsátasz nekem, mert jó vagy.

De ez kicsit fájdalmas számomra. Le kell szállnom a trónról. Nem mondhatom többé: „Nem tehetek róla.” Le kell szállnom a trónról és azt kell mondanom Neked: „Ilyen vagyok.” Ez az, amit nekem kell tennem.

Mivel pedig nem kellemes dolog leszállni a trónról, hajlok arra, hogy elfojtsam a bűntudatomat. Nem akarom elismerni a bűnömet. Egyszerűen elfelejtkezem róla. De ezen a héten nagyon figyelek arra, hogy mikor válok bűnössé, hogy mikor járatom le magam, hogy mikor mondok csődöt, és bűntudatomat, de még gyengeségem tudatát is elismerem és Hozzád viszem.

Drága Szűzanya, Te mellettem állsz és jót tesz, hogy a közelemben tudhatlak, mikor leszálok a trónomról.

Uram és Üdvözítőm, Jézus Krisztus, Te a keresztben az Atyának ajándékoztad magad értünk. Így van jogunk az Atya elé állni, ha őszintén beismerjük bűneinket. Nem magunk miatt van ez a súly, hanem a Te megváltásod miatt. Kísérj engem ezen a héten. Add, hogy őszintén felismerjem és elis-

merjem, majd az Atyának bevalljam a bűnömet, hogy kész legyek az irgalmára. Ámen.

Vágyódásunk

Vágyódásunk azt mondja: Helyesen akarjuk csinálni. Jók akarunk lenni. Tiszták akarunk lenni. Jó lelkiismerettel akarunk élni. Fáj, ha rossz a lelkiismeretünk. És ezért azt szeretnénk, ha nem lenne bűnünk.

Mi mindent meg nem tesznek az emberek, hogy igazak legyenek. Az ember büntől való szabadulásáért folytatott küzdelemének történetéből kiemelkedik a farizeusok közössége. Ez a közösség feltette magában, hogy Mózes törvényeit és az írástudók részletes magyarázatait pontosan betartják. Csak a szombatot törvények százaival védték. Ezek az emberek komolyan gondolták ezt. A szívük pedig megkeményedett.

Egy sajátos folyamatról van itt szó. Önmagunk igazának tudata keménnyé tesz. Aki tudja, hogy Isten előtt bűnös, és azt is tudja, hogy szüksége van Isten irgalmára, az másokkal szemben is irgalmas tud lenni. A mi Urunk, Jézus Krisztus így tanított minket imádkozni: „Mi Atyánk, bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.” (Vö. Lk 11,4) Mi magunk mégis

gyakran könyörtelenek vagyunk. Hajlamosak vagyunk mások leértékelésére. A távollevők hibáiról beszélünk. Mi vagyunk az igazak.

Aztán pedig egyfajta keserűség támad a szívünkben. Úgy érezzük, hogy túl sokat követelnek tőlünk. Ez a keserűség manapság társadalmi méreteket ölt: „Nem lehet ma megkövetelni az embertől, hogy...” És ez a keserűség van a szívünkben. Újra és újra azon fáradozunk, hogy legyőzzük valamely hibánkat, és ez nem sikerül. Haragosak leszünk és kemények, és másokkal szemben is kemények.

A lelki teher egy másik forrását is felfedezhetjük. Ez a forrás pedig a neveltetésünk. Hányszor hallottuk a szüleinktől: „Már hányszor megmondtam neked...” És a rendreutasítás, amit kapunk, nem csak erre vagy arra a dologra, nemcsak erre vagy arra a viselkedésre vonatkozik, a rendreutasítás ránk vonatkozik. Amellett az üzenet mellett, hogy „már hányszor megmondtam neked, hogy nem beszélünk tele szájjal...”, a szülők gyakran egy második üzenetet is küldenek: „Nincs rendben veled minden”. Ez az üzenet formálja a lelkiismeretünket. Még ha semmit sem teszünk, akkor is kialakul az az érzésünk, hogy nincs rendben velünk valami. Bűnösnek érezzük magunkat minden ok nélkül.

Egy újabb valóságról szerzünk itt tapasztalatot. Ádám bűnét hordozzuk magunkban. Igaz ugyan, hogy a keresztség révén Jézus Krisztusban megnyílt az út számunkra az irgalmas Istenhez. De természetünk továbbra is sérült. Akkor is bűnösnek

érezzük magunkat, amikor egyáltalán nincs szó bűnről.

Például valaki felhívja a figyelmünket arra, hogy valami nincs rendben a ruhánkkal, a többiek nevetnek rajtunk és mi bűnösnek érezzük magunkat. Vagy egy ügyetlen megjegyzést teszünk, amit a hallgatóság nyugtáz, mi pedig bűnösnek érezzük magunkat. Mindenki egy könyvről beszél, amit olvastak, vagy egy filmről, amit láttak — amit meg kell nézni — és mi nem láttuk a filmet, illetve nem olvastuk a könyvet és bűnösnek érezzük magunkat. Egy ilyen „bűn” valójában nem a személy bűne. Túl van a személyes felelősségünkön. Tehát sem bűnről, sem tökéletlenségről nincs szó. Ezt a bűnt Kentenich atya a „természet bűnének” nevezi. A természet kerül itt felszínre, ami törékeny.

Más a helyzet, ha valóban bűnről van szó. Az első lépés, amire Kentenich atya tanít minket és amit nyilvánvalóan ő maga is újra és újra gyakorolt, a bűn kíméletlen beismerése. A második lépés az Isten irgalmában való bizakodás. Ez felel meg Urunk tanításának és ez felel meg Kentenich atya személyes lelki tapasztalatának is. A „Himmelwärts” esti imájában így imádkozik Kentenich atya:

**Ami apa-szíved szomorítja,
mert nem szeretünk téged igazán,
azt az Üdvözítő drága vére
tegye, Atyánk, vezekelve újra jóvá.**

**Figyelj Anyánk könyörgésére,
engedd, hogy ő mellénk álljon;
érdemét jószívvel fogadd,
tekints reánk atyaian.**

**Szívünk gyakran volt konok,
mikor minket a világ csábított,
gyakran nem őrködött igazán
kívánságod kimondásánál.**

**Sok titkos fenntartás közepett
fáradttá és hideggé lett;
némely gonosz szenvedély
csökkentette a szeretet erejét.**

**Gyakran pedig elrontotta
cselekvésünk — számodra fölháborítóan,
azt, amit újra és újra
hirdet szavunk és prédikációnk.**

**Gyakran visszaéltünk az idővel,
szintúgy gyakran a lehetőséggel.
Súlyosan nyom a mulasztás vétke,
mely tőlünk vonzalmad elvette.**

Az első lépés tehát a bűn beismerése. Kentenich atya számára a lelkiismeretvizsgálat természetesen vigasztaló érzést nyújt. Előre számít arra, hogy Krisztus vére tisztára mos minket és számol azzal, hogy a Szűzanya mellettünk áll és közbenjár értünk. A Mennyei atya Jézusra is tekint és Jézus is feltekint a Mennyei Atyára és ránk pillantva azt

mondja: „Atyám, érte is meghaltam. Érte is odaajándékoztam magam a kereszten.” A megváltásban megígérték nekünk a bűnbocsánatot, ezáltal könnyebbé válik számunkra szívünk elfojtási mechanizmusait legyőzni. Könnyebb lesz őszintének lenni önmagunkhoz, annál is inkább, mert a Szűzanya is mellettünk áll és közbenjár értünk. Aztán pedig Kentenich atya is segítséget ad lelkiismeretvizsgálatunkhoz. Ez az ő személyes gyakorlatának gyümölcse.

Követjük őt, hogy a héten részesüljünk tanításában az önvizsgálat terén. Sorba vesszük az egyes eseményeket, életfolyamatokat, amelyek bűnössé tesznek minket, és megvizsgáljuk, hogy ezek nálunk is felfedezhetőek-e.

Szívünk megátalkodott volt, amikor a világ csábított minket. A következőképpen játszódik le ez a folyamat: szívesen tennénk meg ezt vagy azt, a világ csábít minket. Vonz minket a hiúság, a gög, vonz minket a kívánság, hogy másokat lekicsinyeljünk, csábít minket az érzéki élvezetek utáni sóvárgás, ugyanakkor egy halk figyelmeztető hang támad bennünk: Hagyd már ezeket! A megátalkodottság abban áll, hogy a minket figyelmeztető halk hangot visszautasítjuk, félretoljuk, nem akarjuk tudomásul venni. Mentségeket találunk, megmagyarázzuk, hogy a lelkiismeret hangja most nem érvényes. A megátalkodottság tehát a szív aktív megkeményítése ezzel a halk hanggal szemben.

A szívünk gyakran nem elég éber, mikor az Atya kifejezi a kívánságát. Isten rendkívül halkán beszél,

a kegyelem indításai gyakran fuvallatként érintenek minket. Végigsimítanak rajtunk, majd elmúlnak. Elhajtunk valaki mellett az autóval, akinek elakadt a kocsija a hóban, és észbe sem kapunk, máris pár száz méterrel odébb vagyunk és már nem éri meg visszafordulni. Jön majd másvalaki, aki segít. Lá-tunk társaságban egy arcot, és azonnal tudjuk, hogy itt most segítségre lenne szüksége, de az ügy érdekében inkább nem törődünk vele. A Jóisten hív minket ilyenkor, hogy egy pillanatra szakítsuk fél-be a munkát, és pár mély lélegzetvétel erejéig pi-henjük ki magunkat nála, és máris újra ott vagyunk elfoglaltságunknál. Éberség, finom hallás és érzé-kenység arra, amit Isten mond, pont az ellentéte en-nek, és Kentenich atya azt hívja bűnnek, amikor hi-ányzik ez az éberség, amikor tehát az ember nem találja meg ezt önmagánál.

Titkos fenntartások. Normálisan az ember nem veszi ezt észre. Éppen ezért ezek a fenntartások titkos fenntartások. Ilyen például a büszkeségünk, hogy mindent kérhetnek tőlünk, csak ezt az egyet nem. Még mélyen vallásos emberek is hordoznak magukban ilyen fenntartásokat: Mindent, csak ezt ne. Vagy itt van a kényelmes élet utáni vágy és a Lélek indítása, hogy lemondjunk valamiről. Bele-fullad az érvek tengerébe, mert fontos és szükséges számunkra most pl. ez az étel. Aztán vannak embe-rek, akiket egyszerűen nem bírunk. Mindig új és új, valóban létező hibát fedezünk fel bennük, de nem vesszük észre, hogy fenntartások gátolnak minket abban, hogy a másikat nyíltan és szívélyesen elfo-

gadjuk. Vagy van valamilyen munkánk, ami különösen terhes számunkra és folyton halogatjuk. Hiszen sok más, nagyon fontos munka is vár minket. Kentenich atya megállapítja, hogy az ilyen titkos fenntartások fáradtta és rideggé teszik a szívet. Ez azt jelenti, hogy lényünk spontán kedvességének szabnak gátat. A spontán, lelkes kezdeményezéseket gátolják, rideggé és fáradtta válunk.

Helytelen szenvedélyek gátolják a szeretőképességet. Szenvedélyeink értelme annak a nagy célnak a megvalósítása, amelyet az Isten szabott az életünknek. Az eszményünk felé törekszünk, miközben egészen tudatosan észleljük, elfogadjuk és megnemesítjük szenvedélyeinket. A hódítási ösztön például azt mondja nekünk: Az Isten azt akarja, hogy nagyvá válj és nagy teljesítményeket vigyél végbe. A hódítási ösztön azonban gyakran önállósul. Érzékeny büszkeséggé, hiúsággá, önhittséggé, elbizakodottsággá válik. És éppen azért, mert egy ilyen hajtóerő önállósul, az eszményünk megvalósításának energiája elvész. Ugyanez vonatkozik az önátadó képességünkre is. Isten szeretetre gondolt ki és alkotott minket, ezért van bennünk az az ösztön, amit a régiek érzékiségnek neveztek. Kentenich atya ezt az ösztönt önátadási képességnek hívja és ezzel egyben mélyebb értelmét is meghatározza. Ha azonban ez az ösztön nem a szeretetre vezet minket, ha tehát az érzékiség pusztán az élvezetek hajszolásává válik, a szeretet ereje elvész. Tulajdonképpen ez magyarázza, miért kell

tartanunk a szexuális tévelygésektől. A szeretet ereje elvész és az önzés lép a helyére.

A tetteink gyakran széttörték azt, amit az üzenetünk hírül adott. Egy apostol számára ez igen fájdalmas dolog. Ha az ember apostolként addig vár az első prédikációval vagy az első apostoli szóval, míg ő maga szentté válik, akkor ez a szó sosem fog elhangzani. Tehát semmi más választásunk nem marad, mint szólni. Az érem másik oldala az, hogy az emberek észreveszik, nem úgy élünk, ahogyan beszélünk. Ez a bűn egy formája, amely fájdalmat okoz az apostolnak, a hiúságát megpiszkálja és megsebzí.

Gyakran visszaéltünk az idővel. Kentenich atya számára az idő Isten értékes ajándéka. Az idővel lehet valamit kezdeni. Akkor követünk el bűnt, ha visszaélünk az idővel, ha elfecséreljük, eltékozoljuk, ha egyszerűen hagyjuk eltelni. Természetesen nem kell ebbe belebetegedni és végképp nem szabad a modern emberhez hasonlóan fölösleges kényyszerzubbonyt szabni magunkra, amelyik a nap minden percét beosztja. De nagyon gyakran az az érzésünk, hogy értékes időt pazarolunk el tévézéssel, újságolvasással, céltalan csevegéssel, pletykával vagy bármilyen mellékes dologgal. Segíthet a kérdés: Tényleg megéri ez? Azt mondják, hogy a szerzetesség nagy reformja, amely a clunyi apátságából indult el, a kolostorok kerengőiben futott zátonyra, ahol sokáig, túl sokáig sétálgattak egymással csevegve a szerzetesek.

Visszaélés az alkalommal. Gyakran adódik alkalom, hogy valakihez egy jó szót szóljunk és már el is haladunk mellette és csak később vesszük észre – túl későn. Gyakran adódik alkalom arra, hogy röviden és célirányosan tovább képezzük magunkat, és lusták vagyunk ahhoz, hogy a lexikon után nyúljunk. Gyakran adódik alkalom arra, hogy egy munkát kicsivel még jobban végezzük el. Vannak jó alkalmak és Kentenich atya arra tanít bennünket, hogy korholjuk magunkat, ha ezeket a jó alkalmakat elszalasztottuk.

Lelkiismeretvizsgálatot tartunk tehát és Kentenich atyával való belső kapcsolatban felfedezzük bűnünk finom lelki szerkezetét. Engedjük, hogy a bűn a tudatunkba kerüljön. Bűnösnek érezzük magunkat. A következő lépés nem kevésbé keserves, de Istennél, a mi Atyánknál, minden irgalom Atyjánál végződik.

**Ott van lelkünk magja meztelenül
a mi Urunk szeme előtt,
ki mint bíró, egykor megjelenik,
s világítélethez minket egyesít.**

**Mindazt, ami fogvatart minket,
eloldjuk mos szabadon, önként,
gyermeki érzülettel odaadjuk
Krisztusban Neked egészen magunkat...**

**Amit hibáztunk, nagyon bánjuk,
a szeretet tengerébe mártjuk**

**bűnös szívünket mélyen,
hogy újból Neked szenteljük egészen.**

Igen, Atyám!

Az Atyához történő hazatérés tehát két lépésből áll. Az első lépés, hogy elfordulunk bűnünktől, hibáinktól, attól, amit rosszul tettünk. A gyakorlatban ez nagyon nehéz lehet akkor, amikor tudjuk, hogy a hiba csaknem a lényünkhöz tartozik. Annak, aki a maga durva modorával mindig megbánt másokat, nehéz lesz azt mondania: Ezentúl másként fogom csinálni! Aki valamilyen élvezet rabja, nagyon nehezen mondja: Vége, most már abbahagyom! Ha valaki már százszor abbahagyta, akkor már egyfajta hősiességre van szüksége ahhoz, hogy ismét megpróbálja abbahagyni. Segítségünkre van Urunkkal, Jézus Krisztussal fennálló belső kapcsolatunk. Kapcsolatba lépünk a halálával. Azt mondjuk: „Uram, meghaltál értem, szenvedtél értem, adj erőt, hogy mindennek ellenére még egyszer újra kezdjem.”

Kentenich atya azt ajánlja nekünk, hogy egészen konkrét lépéseket tegyünk, azt, ami fogva tart minket, ragadjuk meg és kérjük a Jóistent: „Szabadíts meg mindentől, ami gátol engem abban, hogy jobban szeresselek Téged.” Elengedjük magunkat. Aztán gyermeki lelkülettel egészen Neked adjuk

magunkat Krisztusban, azaz, az Atyához fordulunk és nemcsak részt veszünk Krisztus szenvedésében, nemcsak azt mondjuk: „Uram, Te meghaltál érttem.” Azt mondjuk az Úrnak: „Vigyél magaddal az Atyához, hogy Benned ismét az Ő gyermeke lehessék.” És bűnös szívünket megmártjuk a szeretet tengerében, amellyel az Atya élénk jön.

A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy addig tartjuk tudatunkban a bűnünket, amíg a hit fénye világítani nem kezd bennünk és amíg nem tudunk hinni az Atya irgalmasságában. Könnyen előfordulhat, hogy a szívünk nem tart velünk. Könnyen megeshet, hogy nehezünkre esik az Atya irgalmasságában bízni, különösen akkor, ha kemény nevelés következtében megkeményedett a lelkiismeretünk, vagy ha a természetünk elvadult, vagy talán már meg is romlott. Ilyen esetben, ha az életérzésünk nem tud belemerülni Isten irgalmas szeretetébe, megmarad a hit útja. Szent János mondja: „Ha a szívünk vádol is minket, Isten nagyobb a szívünknél, és tud mindent.” (1Jn 3,20)

Az „Atya” szó ezután már új csengést kap. A végtelen nagy Isten irgalmas. Újra elfogad minket, a mosolyát ajándékozza nekünk és ezáltal valami új keletkezik bennünk. Nem egy természetes öntudat következménye és gyümölcse, akik ezután leszünk, hanem tulajdonképpen egy új teremtés: Isten irgalmassága által újra teremt minket.

Esti ima

Atyám, bűnös vagyok. Szegényen állok előtted. Mindent elengedek és hazatérek hozzád. Emlékszem a bűnökre, melyeket ma elkövettem.

(Lelkiismeretvizsgálatot tartunk és legalább egy egészen konkrét bűnt kiragadunk, egy élményt, ami fájdalmat okoz és ezt az élményt nyújtjuk oda Istennek.)

Atyám, ilyen vagyok. Bűnös vagyok. De elfordulok a bűnömtől. Hazatérek Hozzád, Atyám. Hiszek az irgalmadban.

Te vagy az én irgalmas, szerető Atyám. Te megbocsátasz nekem. Te újra elfogadsz engem. Újra Nálad vagyok.

Irgalmas Atyám, Kentenich atyán keresztül megtanítottál mélyebben megérteni, hogy irgalmas vagy. Bűnöm már nem zavar engem, mélyebben bevezet a Te irgalmas szerető szívedbe.

Ajándékozd Kentenich atyának mielőbb az oltár dicsőségét, hogy sok ember észrevegye ezt a boldogító üzenetet. Engedd, hogy általa egy mozgalom jöjjön létre az Egyházban, amelyik Téged, Urunk Jézus Krisztus Atyját, mint irgalmas Atyát ismer és szeret. Taníts meg Kentenich atya iskolájában sok embert arra, hogy Téged, az irgalmas Istent, Atyjának hívjon. Ámen.

8. hét

SZERETET AZ ISTEN

Reggeli ima

Atyám, szeretlek. Szeretlek, és ezt gyengeségem tudatában mondom. Szeretlek, mert egész lényemmel arra vágyom, hogy szeressek és hogy engem szeressenek. Te vagy a válasz erre a vágyódásomra. Azért vagyok, hogy Téged szeresselek.

Természetesen gyenge és bűnös vagyok, de ez már nem zavar engem. Te irgalmas vagy, újra és újra elfogadsz engem. Mert Te szeretsz engem. „Szeretet az Isten” — mondja Szent János (1Jn 4,16). Rólad beszélek. És Kentenich atya bemutatja, hogyan indul ki Belőled egy nagy szeretetáramlat, ami az emberiség történelmének végigvonul. Ez az áramlat elér engem. A hit fényében észlelem, hogy szeretsz. És én válaszolok. Szeretlek, Atyám.

Drága Szűzanya! Engedd, hogy szeressek ma. Engedd, hogy minden, amivel találkozom, alkalom legyen arra, hogy az Atyát szeressem. És engedd,

hogy életem sebei is szeretetté váljanak. Segíts, hogy egészen szabaddá váljak magamtól, egészen szabad életem egyetlen nagy szeretete számára. Ebben az egyetlen nagy szeretetben, ami az Atyát jelenti, az emberek iránti szeretet is benne kell, hogy legyen. Az Atya, akivel találkozom, szereti őket. És ezért szeretem őket Vele együtt. Ámen.

Vágyódásunk

Szeretnénk egyszerűen otthon lenni. Honvágyunk van. Életünk éveit megkeményítették minket és mégis honvágyunk van. Néha bevalljuk ezt magunknak. Egy otthont keresünk, ami végső védeltséget kínál. Az emberek szívében kerestük ezt az otthont, és egy kicsit meg is találtuk. De voltak álmosságok a határtalan vágyódás hosszú útján.

Az emberi szív nem tudja betölteni azt, ami után vágyakozunk. Vágyódásunk tovább megy, mindig tovább. Létezik egy határokat nem ismerő Te utáni vágyódás. Vágyódás egy olyan Te után, aki igent mond ránk. Olyan igent, amely hordoz minket és aki mindig új erőt ad.

Nagy nyugtalanság van az emberek között. A házastárs már nem felel meg. Életszakasz társa van az embernek. Biztos, hogy hű lesz hozzá egy ideig. De aztán jön valaki, aki nagyobb biztonságot aján-

dékoz nekünk, aki jobban megfelel a Te utáni vágyódásunknak és ekkor szabad akar lenni az ember, hogy az új társát követhesse, és ez így megy egyik-től a következőig.

Ez a nyugtalanság részben talán az a nyugtalanság, ami az emberben lakozik és amelyről Szent Ágoston így ír: „Nyugtalan a szívünk, míg meg nem nyugszik Benned, ó Isten.” A rohanás és a keresés talán csak a dolog másik oldala. Kifelé a hűtlenség, a személyiség elvesztése és végső soron a szeretetlenség látszik. A mélyben azonban a végtelen utáni vágyódásról van szó. Ezt a vágyódást pedig ember képtelen lecsillapítani.

Ezt tudják azok az emberek is, akiket összeköt a házasság szentsége. Helyzetük azonban mélyebb és érettebb, mint ez a nyughatatlan keresés, amely manapság általánosan elterjedt. Még azok az emberek is tudják, hogy nem társuk szeretete a végcél, akik annyira szeretik egymást, hogy házasságuk szentségének középpontjában Krisztus áll. A végső az Úr, az Atya irántunk tanúsított szeretetének jele. Isten a harmadik a házassági kapcsolatban.

Bennünk, emberekben, egyszerűen megvan a te utáni vágyódás, vágyódás a másokra. Megvan bennünk a vágyódás valaki után, aki ránk tekint és aki minket megismer. Vágyódás valaki után, aki vár ránk. És megvan bennünk a vágyódás, hogy számára valakik legyünk, hogy őt egyszerűen szeressük.

Talán már hallottuk egyszer, hogy valaki azt mondta: „Te vagy számomra az egyetlen és a minden.” És egész valónk válaszolt rá. Igen, minden

akarunk lenni a másik ember számára. Ez talán nem maradt így, de a vágyódás megmaradt, a vágyódás azután, hogy szeressünk.

Kentenich atya Istenben, a mi Atyánkban látja a választ a mi végső vágyódásunkra. Ezt megfogalmazza a reggeli imában akkor, amikor a nap kezdődik és az ember elgondolkodik, és az esti imában, amikor az ember nyugovóra tér: „Mi végre vagyok tulajdonképpen?”

A reggeli imában:

**Miután megerősödve fölélredhetek,
hogy újraélezzem a szeretetet,
hadd köszöntselek Téged, Atyám, boldogan...**

Az esti imában:

**A nap fáradsága, terhe után,
Nálad keresünk nyugalmat, Atyánk,
aki ma bennünket vezettél
és eszköznek minket kiszemeltél...**

**Kedvesen üdvözöltél minket,
megédesítetted életünket,
mert az Üdvözítő előttünk állt,
gyakran felöltve emberi ruhát.**

**Ami apa-szíved szomorítja,
mert nem szerettünk téged igazán,
azt az Üdvözítő drága vére
tegye, Atyánk, vezekelve újra jóvá.**

Mi is ezért vagyunk. Ezért ébredünk fel reggel, hogy a szeretetet újra lángra lobbantsuk. Életünk értelme az Isten, a mi Atyánk iránti szeretet és azon emberek iránti szeretet, akik hozzánk tartoznak és akiknek szükségük van ránk.

Igen, Atyám!

Egy életforma keletkezik ezáltal. Ez annak az embernek az életformája, aki szeret, akiben nincs semmi keserűség, aki nem önmaga körül kering, annak az embernek az életformája, aki újra és újra megfeledekezik magáról és keresi Istent. Természetesen létezik a bűn, de a bűn az irgalmasságban véget ér. Természetesen vannak sebek, de a sebek szeretetté válnak. Természetesen létezik a beteges önféjűségünk, de ezt el tudjuk rejteni és meg tudjuk szüntetni a mi Atyánk szívében, aki ránk mosolyog. Gondolkodásunk horizontja pedig kitágul. Érezzük: az, ami egész személyesen a miénk, az egy nagy törvény, ami az egész világot áthatja, mint végső belső értelem.

Ezért nem viseljük el, hogy van háború, mert mi emberek egymás közötti békére, nyugalomra vagyunk teremtve. És ezért rossz és zavaró a gyűlölködés, ezért marad buta az önhittség, mert mi, emberek, szeretetre és a szeretetért születtünk: Isten a

saját képére teremtett minket. Kentenich atya egy olyan világ látomását osztja meg velünk, amelynek a szeretet az alaptörvénye, egy olyan szövegben, amit imaként írt Dachauban, és ami a személyes legbensőbb meggyőződésének a kifejeződése. Olyan szöveg ez, amelyből nagy nyugalom és az öröm léggömbje árad. Hagyjuk, hogy elgondolkoztasson minket a szöveg, csak egy-két dolgot fűzünk hozzá a jelentéséhez, a szöveg önmagáért beszél. Egyszerűen rábízunk magunkat Kentenich atya gondolataira.

**Szeretet hívta létre a világot,
hogy szeretet-lépcsőkhöz hasonlítson,
melyek hatékonyan minket
Isten szívébe vezetnek.**

**Szeretefolyamokat látunk folyni,
Földön-égen szétágazni
az örök szeretetből ragyogva
és a forrásukhoz újra vissza.**

Kentenich atya számára a szeretet nagyhatalom, egy hatalmas történet, olyan, mint Isten teremtő hatalma. Így jut el a következő szavakhoz: „A szeretet hívta a világot, hogy kiegyenlítse a szeretet fokozatait, amelyek hatásosan vezetnek minket az ég felé Isten szívébe.” Hozzászoktunk, hogy a világot Isten teremtésének tekintjük. És Kentenich atya most megérteti velünk, hogy a világot eszköznek tekinthetjük, amely szeretetre hív minket. Azaz, mint mindig, a világ is azért van, hogy szeretetre

vezessen minket. Amikor tehát reggel imádkozunk, újra lánggra lobbantjuk a szeretetet, majd a nap folyamán megfelelő támogatást kapunk ehhez az igyekezetünkhöz. A szeretetet kell mozgásba hozni, feléleszteni mindenkor. A szeretetet, amely végső fokon Mennyei Atyánk szívében végződik. Szeretetet, ami újra és újra azt mondatja velünk: Igen, Atyám!

Esti ima

Mennyei Atyám! A szeretet napja volt a mai. Közben megtanultam, hogy saját gyengeségeimet ne tegyem életem főtémájává. A szeretet napja volt a mai. A szeretet lépcsőfokai felé fordulok, amelyeket nekem kínáltál. Az emberek szemét és kezeit láttam. Saját kezeimet használtam, azokkal dolgoztam, és Te nyilvánítottad ki Magad rajtam keresztül másoknak. Megmarad természetesen a mosoly, a mosoly saját szegényességemen, de közben Rád tekintek és akkor már mindketten mosolygunk. Érted vagyok, Istenem, és olyan jót tesz, hogy egyszerűen azt mondhatom: Érted vagyok. Szeretlek, ó Atyám!

Van még egy kérésem, Atyám! Kentenich atya révén megtanultam a szeretetnek ezt a nagy világát még egyszer újnak látni. Add, hogy mielőbb boldoggá avassák, hogy rajta keresztül mások is ismerjék a szeretet csodálatos világát. Ámen.

9. hét

ÉS EZ A NAGY ISTEN A MI ATYÁNK

Reggeli ima

Jóisten, Te kimondhatatlanul nagy vagy. Gondolataim elszállnak a csillagokig, át a tejúton, mindig tovább és tovább... Te olyan nagy vagy, hogy számodra minden jelenvaló, egészen az apró részletekig, Te a legkisebb porszemet is látod.

És Te fölötte állsz az időnek. Mindent megőrzöl, ami volt és ami van. És mélyebb vagy minden gondolatnál és megismerésnél. Te végtelen vagy. És Te vagy a mi Atyánk. Semmi mást nem akarok mondani ma reggel, csak ezt az egyet: „Te vagy a mi Atyánk.”

Szeretnék ma megállni, egy lélegzetvételi erejéig újra és újra visszahúzódnival, mély lélegzetet venni és azt mondani: „Te vagy a mi Atyánk.” Aztán mehet tovább az üzlet, folytatódhat a munka és folytatódhat a beszélgetés, de mindig lesz időm arra, hogy

egy pillanatra megálljak, Rád tekintsek és azt mondjam: „Te vagy a mi Atyánk.” Ámen.

Vágyódásunk

A „atya” szóról sokat vitatkoznak manapság, mivel nagyon sok a rossz apa. És fáj, ha az embernek rossz apja volt. Az „atya” szó azonban azért is vitatott, mert oly sok közepszerű apa van. És valahogy az is fáj, ha az embernek derék, de közepszerű apja volt. Vajon miért? Mert az „atya” szó többet jelent, mint hogy volt valaki, aki nemzett téged. Valaki, aki a térdein tartott vagy kézen fogott.

Az „atya” szó mond valamit arról a végső okról, amelyből származunk. A vágyódásunk pedig az, hogy ezt az okot megtaláljuk. És ezért van az, hogy manapság az apák csak jelek, utalások a nagy Atyára.

Az „atya” szó gondolatainkat azután az ok utáni keresés irányába viszi, amelyből származunk és amely azt mondja nekünk: „Örök szeretettel szeretlek téged, azért vonzottalak kegyelemmel” (Jer 31,3). „Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, ismertelek, és mielőtt kijöttél az anyád méhéből, megszenteltelek.” (Jer 1,5) Az „atya” szó mozgásba hoz minket. Istenünk, a mi Atyánk utáni keresésre vezet minket.

Kentenich atyának aligha volt még egy üzenete, amelyet oly mélyen hordozott volna magában és oly nyomatékosan adott volna tovább az embereknek, mint éppen ez: Isten a mi Atyánk. Nagy látomása a jövőről pedig az volt, hogy most, már ezen a földön létrejön ennek az atyának az országa. Isten országa, amit Jézus bejelentett. Jézus, aki Abbának, gyengéden apának szólította Istent.

**A Fiúban mint a gyermeked
érdem nélkül állunk, Atya, előtted,
nem vagyunk se cseléd, se szolga,
miénk a teljes gyermekség joga.**

**Egyek vagyunk Benned boldogan,
bárhol is süssön ránk a Nap;
mindünk számára ugyanaz vagy:
apa és szeretetben gazdag...**

**Akaratod legyen a szabály egyedül,
mely életformát hoz létre mibennünk;
csak arra irányuljon mindig minden,
hogy mi váljunk a Te tetszésedre.**

**Adj testnek és léleknek kenyeret,
s ha Sátán cselvetése fenyeget,
mutasd meg, hogy Te apa vagy,
semmilyen bajban el ne hagyj!**

Megközelítés kérdése is ez. Kik vagyunk mi valójában? Ne ámítsuk magunkat: annyira közel vagyunk a semmihez, hogy a félelem, ami néha elfog

minket, már nem egy félelem ettől vagy attól a dologtól, hanem azért félünk, mert érezzük, hogy mik vagyunk: szinte semmik. Nem az emberi bűnről, nem az erkölcsről van itt szó, hanem egy teremtményről, aki mintegy leheletszerűen létezik.

Különöseket a nagy szavak, amelyeket az emberek önmagukról mondanak, közben pedig még egy bolygót sem tudnak elkormányozni a világmindenségben. A végtelen Isten ezt teszi — szüntelenül — évmilliók óta. Mit számít Neki egy bolygó a világmindenségben! És ez a végtelen Isten elküldte Fiát a világba, és ez a Fiú mellénk szegődött. Mi Krisztusban vagyunk, Ő bennünk él és Isten ránk tekint. És eredetiségünk ezáltal színt, sajátos jelleget kap. Vagyunk valakik. Gyermekek vagyunk a Fiúban. Az Atya gyermekei. Atyánk végtelen. A Fiúban teremtett, az örökkévalóságtól fogva gondolt el minket és a Lélekben szeret az Atya.

Nem vagyunk egyedül. Amennyire magányosak vagyunk legbensőbb gondolatainkkal, annyira létezik ez a csodálatos valóság, hogy a többi ember is az Ő gyermeke. Sokáig el kell időzni ennél a gondolatnál, mielőtt az ember a testvéreiről beszél. Sokáig el kell időzni a gondolatnál, hogy a többiek is az Ő szeretett gyermekei.

A humanitás temploma, a testvérekből álló emberiség nem építhető fel egy olyan Istennel, aki a felhők mögött trónol és tétlenül szemléli, hogyan jár le most az óramű, amit teremtett. Az a testvériesség, ami nem abból a meggyőződésből táplálkozik, hogy a Jóisten a többiek atyja, szegényes ma-

rad. A helyzet a következő: A Jóisten a mi Atyánk. Megosztjuk egymással a legértékesebbet, amink van: az Atyát. Ez összeköt és erőssé tesz bennünket. Ez nemcsak a házasságban élő emberekre vonatkozik. A házastársak számára semmi nincs, ami annyira összekötné őket, mint a közös apa felett érzett öröm. Ez mindannyiunkra vonatkozik. Éppen ezáltal sikerül a másik ember gyengeségei felett könnyedén és szenvtelenül szemet hunyni, illetve a másik által okozott sebeket elrejtteni. Hiszen Isten az ő Atyja, és ez hatalmasabb és erősebb, mint az emberi területen végzett bármifajta kontárkodás.

Igen, Atyám!

A létezést követi a cselekvés. Az Atya nem csak trónol, az Atya megnyilatkozik. A szívünkben lakik. „Berendezed a szívünket, mint egy szeretet-ládikót” — imádkozza Kentenich atya ugyanabban az imában, amelyben a Miatyánkot értelmezi. Isten azonban még többet tesz: megnyilatkozik számunkra, elmondja a kívánságait, megszólít minket az eseményeken, az embereken, a szenvedésen keresztül. Terve van velünk és azt szeretné, ha együtt munkálkodnánk vele. Elmondja nekünk a kívánságait, mi pedig munkálkodni kezdünk, munkálkodni a szó legvalódibb értelmében: részt veszünk az Ő

teremtő és önmagát elajándékozó tevékenységében. Eszközeiként használ minket. Az Atya közli velünk az akaratát, amit mi elfogadunk. Igen, Atyám! Ez a mi életünk programja.

És természetesen hozzá fordulunk kéréseinkkel és kívánságainkkal, minél konkrétan, annál jobb. És minél egyszerűbben, annál érvényesebb: „Adj kenyeret testünknek és lelkünknek, védj meg minket minden szükségben! Mutasd meg, hogy Te Atya vagy, amikor behálóz minket a sátán cselvetése!” Természetesen állandó harcnak vagyunk kitéve, harcolni kell a gonosszal és az Atyának nyújtjuk oda a kezünket. Ebben a harcban a gyermekek a legveszedelmesebb harcosok. Kéréseinkkel azonban tovább megyünk. A legjelentéktelenebb apróságokkal is Hozzá fordulunk: a közlekedési lámpa zöldje miatt, a kirándulás alatti jó időért, egy beszélgetés sikeréért. És egy mosollyal az egész felett: „Természetesen mindig azt tehetsz, amit akarsz, Atyám, nekem mégis ez vagy az lenne a kérésem.” És ha másként történik, akkor is örülünk, hiszen ami történt, az Tőle jött. A végtelen egy Atya és ez az Atya a mi Atyánk, Benne mi, embereként kapcsolatban vagyunk egymással. Ez az Atya alakítja az életünket és ez az Atya tesz minket apró ajándékaival és figyelmességeivel boldoggá úgy, ahogyan emberek egymással csak akkor tesznek, ha nagyon szeretik egymást.

Esti ima

Atyám, hazajövök Hozzád. Te végtelenül nagy vagy és Te vagy a mi Atyánk. Látom a többi embert és kapcsolatban vagyok velük. Te az ő Atyjuk is vagy. És együtt mondjuk Neked: „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy.” Így megkezdődik a Te országod. Az ország, az emberek közötti viszony, amelyben Téged atyaként észrevesznek és szeretnek.

Te vezettél ma. Újra és újra a Te akaratod szerint cselekedtem. Természetesen, ahogy azt tőlem már megszoktad, egy kissé szegényesen, de szívesen és néha valóban jól, mivel Te vezettél engem. Kéréseimet elmondtam és Te a kívánságaimat teljesítetted. Leszálltam a trónomról, apróságokat kértem Tőled és szereteted csodálatos jeleit kaptam. Néha fennmaradtam a trónon és nem akartam Tőled csekélységet kérni. Olyankor túlságosan fontosnak tartottam magam. De Téged még ez sem zavart, mivel Te végtelenül nagy vagy és a rám vonatkozó szeretetteljes tervedet nem tudom igazán összekuszálni. Legyél most velem és legyél a testvéreimmel, érezzék, hogy szereted őket. Szükségük van erre. És hadd érezzem én is legalább néha, hogy szeretsz engem. Nekem is szükségem van erre.

Atyám, a kilenced végére értem. Lehetőségem volt Kentenich atya gondolataiban elmélyedni. Együtt mondhattam vele, amit ő Neked mondott és jó lenne, Mennyei Atyám, ha az Egyházban

Kentenich atya révén sokan ugyanebben az örömben részesülnének, amely nekem jutott. Add, hogy mielőbb boldoggá avassák, hogy ez könnyebben és jobban menjen.

Én magam mindenesetre szeretném sok ember figyelmét felhívni Kentenich atyára, arra az útra, amelyen ezalatt a kilenc hét alatt magam is jártam, arra az útra, ami elvezet Hozzád, Atyám. Ámen.

TARTALOM

Bevezetés	5
1. Istennek terve van	9
2. Isten terve: személyes eszményünk.	17
3. Isten atyánk kapcsolatot keres velünk.	24
4. Minden szenvedés üdvözlet Tőled	33
5. Eszköz, akit az Atya kiválasztott	42
6. Az Atya eszköze az Úr és Édesanyja kezében	49
7. Az Atya irgalmas.	55
8. Szeretet az Isten.	69
9. És ez a nagy Isten a mi Atyánk	76

